

VÍTĚZNÁ OD VĚKŮ

V drsných poměrech komunis-tických žalářů a koncentráků složil básník Václav Renč svoji "Pražskou legendu", která upozorňuje na obrovský dluh našeho národa vůči Panně Marii, jejíž sloup byl na Staroměstském náměstí v Praze 3. listopadu 1918 stržen. Renč svou báseň končí slovy: "Vítězná od věků, vítěství svého ví, že se dočká i ve vzpurném srdci hornatých Čech..."

7. května v sobotu zažila Praha podstatný díl tohoto vítězství Matky Boží. Otec arcibiskup Miloslav Vlk slavnostně posvětil na Strahově sochu Panny Marie z exilu, kterou naši krajané z Ameriky darovali své vlasti. Náš list už několikrát psal o historii tohoto úmyslu i akce samotné, která vyvrcholila slavností v areálu strahovského premonstrátského kláštera.

Při mši svaté, sloužené na nádvoří strahovského opatství, v lese orelských praporů (Orlové si předsevzali být stráží Matky Boží), otec arcibiskup Vlk řekl mimo jiné:

"Toto je den, který připravil Pán a který můžete a musíte chápat jako vyslyšení svých proseb, které jste vy, naši krajané, před sochou Panny Marie přednášeli a jí svěřovali. Často jste ji jistě prosili: Doved mne jednou domů! To je tato chvíle... Tento den je povýšením Panny Marie, poněvadž ji povyšujeme na horu nad Prahu. Tato hora se jmenuje Sion. Panna Maria na Sionu, dcera sionská! Tak je možno nazývat dnes Pannu Marii a tuto sochu. Jásej, sionská dcero, tak je řečeno v Písmu. ... Matka a domov - to patří dohromady. Dnes se naplňuje spojení Matky a domova. Matka a vlast. V této atmosféře chceme dnes tuto bohoslužbu slavit jako bohoslužbu děkovnou. Ať Pán otevře srdce každého z vás! Ať vás naplní radostí z toho, že Bůh neopouští člověka, ale že zná časy a doby, a to je jedna z těch chvil, které Pán chtěl a které také Panna Maria svými přímluvami připravovala. Chtěl bych, aby se naplnilo slovo Písma z proroka Zachariáše: Radost z Hospodina ať je vaší silou!"

Slavnostním kazatelem byl generální vikář pražské arcidiecéze otec biskup Jaroslav Škarvada. Z jeho řeči vyjímáme: "Náš národ dostal do vínku hlubokou, vroucí úctu k Panně Marii. Všechny první kostely na našem území jsou zasvěceny Panně Marii. Proto není divu, že i naši vyhnanci, kteří po únoru 1948 museli opustit svou vlast, se utíkali k ní. Vzpomínali na všechna mariánská poutní místa: Starou Boleslav, Hostýn, Svatou Horu, Velehrad a další, která se nedají ani všechna vypočítat. Proto je přirozené, že chtěli, aby měli i v cizině takové místo. Uvědomovali si, já jsem k nim také patřil, proto mohu říci uvědomovali jsme si, že jsme také hříšní. Tam kdesi ve stínu naší paměti byl ještě sloup, stržený na Staroměstském náměstí. Proto když se začalo našim exulantům hmotně trochu lépe dařit, rozhodli se postavit na půdě opatství sv. Prokopa v Lisle u Chica-ga, které tenkrát ještě bylo dost české, tuto sochu P. Marie, sloup, který by připomínal úctu Čechů k Matce Boží. Já jsem tam byl ještě s oním velkým vyslancem kardinálem Beranem, který musel ve vyhnanství nakonec umřít. Tam jsme se setkávali na poutích, abychom přednesli P. Marii svou touhu po vlasti, aby Pán jí dal pokoj a svou bodu. Tam jsme se modlili, za naše drahé i za ten den, kdy nám Pán dá znovu vkročit na půdu naší země.

Mnozí se toho nedočkali. Ale my, kterým to bylo dáno, nyní **s vděčností přicházíme sem na tuto svou horu Sion, kde Panna Maria zazářila jako ona žena z Apokalypsy s korunou z dvanácti hvězd...** Ona není Bůh, ona je církev, ona je Matka církve, ona je prvotina církve. Právě proto je symbolem. Je to Matka. Matka je symbolem života. Je to Matka Kristova, a to je symbol konce všech ideologií. Ideologie ne-mohou mít matku, ideologie jsou mrtvé. Křesťanství je ale život. My nevěříme nějakým filozofickým soustavám, my věříme někomu, kdo je pravda. Ne něco, ale Někdo. Já jsem cesta, já jsem pravda, já jsem život. To je ten Kristus, který nás přišel vysvobodit, který vstoupil do lidské rodiny, aby z nás udělal své bratry a sestry, aby mezi námi založil nové vztahy, abychom si byli navzájem bratry a sestrami a proto též syny a dcerami nebeského Otce. Těmto novým vztahům musí odpovídat též nový životní princip, který způsobí, abychom se milovali tak, jak on miloval nás. Mezi námi jsou nové vztahy zvláště tehdy, když jsme pokřtěni a máme víru... Kdo se dotýká člověka, ten se nějakým způsobem dotýká Krista. To je naše důstojnost, kterou hlásá tato socha Panny Marie. K ní nás osvobodil Kristus.

Panna Maria je tady v postoji modlitby. **My jsme přišli, abychom v tomto městě, které bylo po generace odkřesťanováno a dnes patří k jedněm z nejateističtějších měst Evropy, hlásali, že se nezdáváme své důstojnosti a uvědomujeme si, odkud jsme a kam míříme, jaký je smysl našeho života, abychom se hlásili k těm ideálům, které z tohoto města udělaly město krásné a stověžaté, k ideálům sv. Václava, Karla IV., které daly našemu národu sílu i krásu a uvedly nás do evropských dějin, které stojí u kořenů naší kultury.**

Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko! Když nyní vzhledneme v Praze k této hoře, uvidíme tuto Matku, která je zde, aby se za nás modlila, aby nás táhla ke svému Synu, aby nám ukázala směr, kde je život a pravda. Nechme se Pannou Marií vést, aby do naší vlasti znovu přišly radost a naděje. Zasvěťme se jí a svěřme se do jejích rukou, ať se splní to, co naši předkové už po tisíc let vyprošovali u Pána: Hospodine, pomiluj nás, Je-zu Kriste, ulituj nás..."

Nadšený potlesk tisíců přerušoval kázání otce biskupa Škarvady. Potlesk radosti z vítězství Mariina, z vítězství Kristova uprostřed zesvětštělé společnosti. Přijeli krajané z Ameriky, Německa i Austrálie, přijely krojované skupiny z Moravy, dalekou cestu přes oceán vážili i benediktini z Lisle v čele s opatem Hendersonem, který koncelebroval mši svatou spolu s arcibiskupem Vlkem, biskupy Škarvadou a Otčenáškem, nunciem arcibiskupem Cop-pou a českými opaty Pojezdým, Tajovským a dalšími hodnostáři.

Přichází slavnostní okamžik po-svěcení sochy. Duchovní správce Čechů v kanadském Torontu P. Jo-sef Šach dojatě děkoval všem, kdo se jakýmkoliv způsobem zasloužili o převoz sochy a vroucí modlitbou prosil Matku Boží o požehnání pro tuto zemi. **“Celá Praha je dnes chrámovou lodí,”** řekl ve svém proslovu zástupce českého Výboru pro převoz sochy mgr. Karel Ka-vička, který vyslovil své díky zástupcům našich krajanů mons. Ester-kovi, pánům Chultzovi, Vostřezovi a Holubářovi, jakož i členům Orla doma i v exilu, opatu Pojezdnému, dr. Petříkovi a dalším. Vzpomenul i zesnulé čitele Panny Marie v exilu dr. Stráneckého, dr. Kolka, kardinály Berana a Tomáška, stejně tak i nedávno zemřelého dr. Perku. **“Tato socha zcela určitě přinese požehnání,”** řekl na závěr svého projevu.

Mohutný průvod připomínající apokalyptický “zástup, který by ni-kdo nespočítal...” se potom vydal pod vedením dr. ing. F. Reichla na pouť Prahou za zpěvu mariánských písní kolem Pražského Jezulátka přes Karlův most až na Staroměstské náměstí do Týnského chrámu. Na místě, kde původně stál stržený sloup, vyjádřili všichni svoji nezlomnou víru, že tady “opět bude stát”.

Pražský arcibiskup kardinál Ka-rel Kašpar jednou prohlásil:

“V Čechách nebude dobře, do-kud mariánský sloup na Staro-městském náměstí nebude opět obnoven.” Až se tak stane, začne nová éra našich dějin. Kéž Bůh dá!

Radomír Malý

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Jak píše Chesterton ve své Orto-doxii, celý skutečný spor o náboženství se týká problému, zda člověk, který se narodil hlavou dolů, může poznat, kdy se octne ve správné poloze. Základním paradoxem křesťanství je, že normální stav člověka není zdravým nebo rozumným stavem; že sama normalita je abnormální. To je nejhlubší filozofický význam prvotního hříchu. Pamatuji se, jak jsem se bavil tím, když profesor matematiky vyvracel věřícím studentům křesťanskou víru v Nejsvětější Trojici rovnicí: $1+1+1=3$

Jak může člověk svou relativitou změřit Absolutno? Snaží se přeskočit vlastní stín? Raději chťme věřit, že Ten, který nám svěřil tajemství vnitřního Božího života, nebyl obyčejný člověk. On je “kámen nárožní”, o nějž se klopýtá, a proto nechává své žáky křtít ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. U Boha je Troj-jednost normální. Lidé křtí ve jménu republiky, která je dnes rozporočována a zítra třeba vůbec nebude. Lidé se zapřísahají vědou, s kterou večer opilí uléhají a ráno po vystří-zlivění ji nepoznávají. Lidé se nechávají křtít ve jménu humanity, která je “mrška” plastická jak Semtex a vybuchuje zcela nečekaně ve všech Zálivech zeměkoule pro zachování světového míru.

Jen Boží Syn křtí ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. U Boha je Troj-jednost normální. Nenormální je lidské jednání zbožšťující sebe sama.

A tak podle tohoto poznáte je:

- když vstávají do nového dne, pokřizují se ve jménu Troj-jediného.
- když večer uléhají, pokřizují se ve jménu Troj-jediného.
- když začínají namáhavou práci, pokřizují se ve jménu Troj-jediného.
- když děkují za dokončené dílo, ...
- když se chystají ke stolování, ...
- když děkují za ty dary, ...
- když žehnají svým blízkým, ...

- když cokoli dobrého konají či žádají, pokřizují se ve jménu Troj-jediného. Tito jsou křesťané vyznávající Otce i Syna i Ducha svatého. Tajemství Nejsvětější Trojice se jim stává naprosto normální součástí života, jako jejich mateřština. A ne-chápu, proč ti “němí” cizinci jim nerozumí.

Vždyť je to tak prosté. Už i děti z křesťanských rodin znají odpověď na otázky: - Kolik je pánů bohů? - Jeden.

V kolika osobách? - Ve třech.

Jak se jmenují tři božské Osoby? - Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý.

NA OBRANU RODINY

Sv. otec Jan Pavel II. v neděli 17. dubna před modlitbou Anděl Páně se znovu odvolal na svůj list hlavám států v souvislosti s chystanou Mezinárodní konferencí o lidstvu a rozvoji v Káhiře, pořádanou OSN. Znovu protestoval proti morálnímu postulátům této konference, které jsou v rozporu s křesťanskou etikou. Řekl mimo jiné: “Obracím se ke všem, kteří jsou ochotni čelit modelům povrchně chápané svobody a falešného pokroku,

jež, když jsou zkoumány do hloubky, představují jenom další formy otroctví a zpátečnictví, neboť oslabují člověka, svatost života a schopnost opravdové lásky.

To, co oslabuje morální normy, není nikdy vítězstvím, nýbrž naopak porážkou člověka, neboť ho činí otrokem sama sebe. V tomto Mezinárodním roce rodiny očekáváme znovu vytyčení zásady potvrzené Všeobecnou deklarací lidských práv OSN, podle níž je rodina přirozenou a základní buňkou společnosti. Právě pro tento svůj charakter není institucí, kterou by bylo možno měnit podle libosti. Rodina patří k prvotnímu a posvátnému dědictví lidstva, je starší než stát, který existuje proto, aby ji uznal a přijal závazek pečovat o ni. Co ohrožuje rodinu, ohrožuje také člověka. Je to čím dál zřejmější, když se hovoří o domnělém právu na potrat.

Nezištné sebedarování, kontrola pudů a smysl pro odpovědnost se stávají pojmy patřícími minulé epoše. Ptám se: K jaké společnosti přivede lidstvo tento etický permisivismus, bohužel tak rozšířený a rozvinutý v materiálně bohatých a zesvětštělých společnostech? Cožpak nepozorujeme už teď znepokojující znaky, které nás vedou k obavám o budoucnost lidstva? Všechny tyto otázky svěřuji mateřskému Srdci Mariinu."

MODLITBA TITA BRANDSMY

Karmelitán - kněz Titus Brandsma (1881-1942), rektor holandské univerzity, zavražděný v nacistickém koncentráku a v r. 1985 "pozdvížen ke cti oltáře", byl také esperantistou a je tedy prvním oficiálním světcem tohoto významného hnutí.

V jedné z cel, do kterých jej nacistická tajná policie postupně převáděla, napsal holandsky níže uvedenou poetickou modlitbu.

Nikdo na zemi by se nedověděl, jak intimně bylo spjato jeho srdce s Trpícím Kristem v těch strastiplných dnech, kdyby nebyl býval spisovatelem a nenechali mu jednu knihu s náboženským obsahem a obrázkem Trpícího Ježíše. V tištěné knize jsou však i bílá místa a do těch vepsal tuto modlitbu, s datem 13. 2. 1942. Díky jednomu z dozorců, který skrytě obdivoval tohoto mimořádného vězně, nebyl tento dokument spálen dle běžného zvyku Gestapa.

Vzhledem k tomu, že nejsem básník, je modlitba přeložena pouze dle obsahu.

Před Ježíšovým obrazem

*Když se na Tebe dívám, Ježíši,
znovu ožívá mé vědomí, že Tě miluji
a že také Tvé srdce miluje mne
jako zvláště drahého přítele.*

*Ačkoliv ode mne to žádá více odvahy v utrpení,
vítám veškeré strádání,
protože tím způsobem se Ti připo-dobňuji
a protože to je cesta do Tvého království.*

*Jsem šťastný ve svém zármutku,
protože o něm vím, že to už není zármutek,
ale mimořádná výsada, která mne spojuje s Tebou, ó, Bože!*

*Ach, jen mne nechej v tomto klidu,
ať je okolo mne chladno a mrazivo,
a neponechávej mi žádných utěšitelů,
ta samota mne neunavuje.*

*Vždyť Ty, Ježíši, jsi se mnou,
nikdy předtím jsem Ti nebyl tak blízko,
tak zůstaň, zůstaň u mne, sladký Ježíši,
Tvá přítomnost činí všechno lepším!*

Manuel Halvelik, Belgie

(Espero katolika 3-4/86.

Z esperanta s laskavým svolením přeložil Ing. Jan Markovič.)

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 29. května Slavnost NEJ- SVĚTĚJŠÍ TROJICE	- 1. čt.: Dt 4,32-34.39-40; Ž 33(32),456+918-1920+22, odp.: 12b 2. čt.: Řím 8,14-17; Ev.: Mt 28,16-20
Pondělí 30. května nez. pam. bl. Zdislavy	- 1. čt.: 2 Petr 1,1-7; Ev.: Mk 12,1-12 Ž 90,1-2.14-15ab.15c-16; odp.: srv. 2b
Úterý 31. května Svátek navštívení Panny Marie	- 1. čt.: Sof 3,14-18; Ev.: Lk 1,39-56 Ž Iz 12,2-3.4bcd.5-6; odp.: 6b
Středa 1. června pam. sv. Justina	- 1. čt.: 2Tim 1,1-3.6-12; Ev.: Mk 12,18-27 Ž 122,1-2a.2bcd; odp.: 1a
Čtvrtek 2. června Slavnost těla a krve Páně	- 1. čt.: Ex 24,3-8; 2. čt.: Žid 9,11-15 Ž 116 (115), 12-13.15+16bc.17-18; odp.: 13 Ev.: Mk 14,12-16.22-26
Pátek 3. června pam. sv. Karla Lwagy a druhů	- 1. čt.: 2 Tim 3,10-17; Ev.: Mk 12,35-37 Ž 118,157.160.161.165.166.168; odp.: 165a
Sobota 4. června sobotní památka Panny Marie	- 1. čt.: 2Tim 4,1-8; Ev.: Mk 12,38-44 Ž 70,8-9.14-15ab.16-17.22; odp.: 15a

POSVĚCOVÁNÍ VŠEDNOSTI (5)

Slavnost letnic je slavnost pravdy a radosti. Je to slavnost Utěši-tele, který nás *vede do veškeré pravdy* (Jan 16,13). Našemu bratru Ježíši Kristu jde především o to, *aby v nás byla jeho radost a aby to byla radost úplná* (Jan 15,11). Ce-sta k ní vede jedinečně skrze pravdu. Ježíš nám řekl plnou pravdu, ale abychom ji skutečně pochopili, potřebujeme, aby k nám sestoupil Duch pravdy a *připomenul nám všechno to, co Ježíš řekl* (Jan 14,26). Nejde totiž o jakoukoliv radost, ale o radost, *kteřá je úplná a kterou nám nikdo nevezme* (Jan 16,22). Je to stěžejní bod jeho velekněžské modlitby: *Otče svatý.. chci, aby v sobě měli plnost mé radosti* (Jan 17,14).

Touha po radosti je v našem srdci hluboce zakořeněna. Nemůžeme bez ní žít. Je hybnou silou všeho našeho konání. Dokonce i zoufalý čin sebevraha je vlastně absurdním pokusem o radost z vy-svobození.

Naše tragédie začíná tím, že jsme ztratili pravdu o skutečné radosti a hledáme ji tam, kde radost nemůže být ani úplná ani trvalá. Hledáme ji v tom, co *kazí rez a mol*, hledáme ji tam, kde *zloději vykopávají a kra-dou* (Mat 6,19). Toto bludné hledání zpěvračelo skutečný řád hodnot. Hledáme radost v sobě, ve svém sebeuspokojení, v sebechvále, licho-cení a slávě, hledáme radost ve vě-domí moci, které jsme se domohli nad druhými, hledáme radost ve věcech, které vlastníme a které mů-žeme užívat, hledáme ji v rozptýlení, umělém vzrušení, kolotoči zábavy, hledáme ji v uspokojení tužeb a žádostí a závodění, kdo více, kdo lépe.... Všechno toto pachtění za radostí končí dříve či později koco-vinou z neuspokojení a ještě větším hladem po radosti. Zaplétáme se to-tiž do bludného kruhu osamocení, v němž chybí ten nejzákladnější předpoklad pro skutečnou radost.

Kde můžeme najít radost, kterou nám *nikdo nevezme* (Jan 16,22)? Radost, pro kterou jsme byli stvoře-ni a po které proto hladovíme, je *radost nebeského království*. Je to skrytý poklad, drahocenná perla, pro kterou stojí za to *prodat vše-chen majetek a koupit ji* (Mat 13,44n). Tento poklad, tato perla patří v žebříčku hodnot na první místo. A toto nebeské království ne-ní jen vzdálený cíl, budoucí domov. Toto nebeské království je nesmírná šance a nabídka přítomnosti. Vše-chna slova, která nám řekl Ježíš a která nám v jejich skutečném významu připomíná Duch Pravdy, byla nám řečena proto, abychom poznali podstatu radosti a cestu k ní, abychom mohli již teď vstoupit do Božího království. *Toto jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla úpl-ná* (Jan 15,11). Všechno to, co Ježíš řekl, shrnul do svého jediného přikázání: **abyste se milovali na-vzájem, jako jsem já miloval vás** (Jan 15,12).

Ta první radost, kterou jsme v životě poznali a dali najevo, byla radost z lásky. Nevěděli jsme ještě, co to je, neuměli jsme to vyslovit, ale naše oči a náš úsměv prozra-zovaly, že cítíme právě to, co potřebujeme již teď a co budeme potře-bovat celý život: je u nás někdo, kdo nás miluje. Ten, kdo se na nás usmíval, kdo nás bral něžně do ná-ruče, kdo nás kojil, kdo nás hladil a láskyplně ošetřoval, to byla milu-jící bytost. V době, kdy jsme ještě nic nevlastnili, nad nikým nepano-vali, kdy jsme ještě ani nevěděli, kdo jsme a jak se jmenujeme, byli jsme nicméně schopni prožívat podstatu radosti: radost z lásky.

Tento první záchvěv radosti, to byla první zpráva o Bohu, kterou jsme obdrželi. Ty chvíle štěstí a lás-kyplné radostné péče, to byly první hodiny náboženství, které probíhaly nikoliv v rovině slov, ale v rovině zkušenosti. Ty chvíle, ve kterých jsme si s maminkou z očí do očí sdělovali radost, zapsaly se do samé hloubky naší duše. Čím častěji se opakovaly, tím trvaleji se ukládaly do naší podvědomé zkušenosti, aby pak později vstupovaly do našeho vědomí a pomáhaly nám uvěřit, že **Bůh je láska** (1 Jan 4,9), neboť jsme *poznali lásku a uvěřili jsme v lásku* (tam. 16).

Ale je možné, že jsme udělali i ji-nou zkušenost. Možná, že marně hledáme ve své paměti vzpomínku na okamžiky radosti. Možná, že nej-rannější vzpomínka, která nám utkvěla, je první z řady trpkých zkušeností, které nepřekryla a ne-zmírnila povrchní a náhradní "ra-dost" z celé hromady hraček. Ta rostoucí hromada nám měla dát zapomenout na to, že jsme ve skutečnosti zůstali sami jen s těmi předměty, které neumí pohladit, které se neusmívají a neprojeví náklonnost ani radost. Náš život, ochuzený na samém začátku o ra-dost lidského společenství, bude se i nadále rozvíjet v náhradním hledá-ní radosti z předmětů, které pře-rostly do rozměrů model, které *mají ústa, ale nemluví, mají oči, ale ne-vidí, mají uši, ale neslyší, mají ruce, ale nedotýkají se* (Žalm 115, 5-7).

Možná, že patříme k těm ne-šťastným, kteří nikdy nepoznali pra-vou podstatu radosti: **radost z to-ho, že působíme a rozdáváme radost**. A přece nic není pro křesťa-na tak důležité, jako právě tato ra-dost. To je radost, která nás může naplňovat útěchou i *při všem našem soužení* (2 Kor 7,4). Je to ta pře-krásná zkušenost makedonských křesťanů, jejichž *radost byla přehoj-ná i při mnohém soužení a zkoušení, neboť z jejich chudoby se rozlíl bo-hatý pramen jejich dobročinnosti, takže dávali dobrovolně nejen podle svých možností, ale nad své mož-nosti a prosili o milost, aby to mohli udělat* (2 Kor 8,2n). Pochopili, že jestliže je Bůh tak miluje, musejí *splácet stejné stejným a rozšiřovat také svá srdce* (tamt. 6,13).

Nemůžeme dát svému dítěti větší dar, než když jej naučíme této ra-dosti z lásky. Škola křesťanské radosti začíná pro člověka od oka-mžiku jeho početí. Touto školou je **naše křesťanská radost**, která je pevnější než malicherné mrzutosti. Touto školou je radostná atmosféra v prostředí, které obklopuje mamin-ku i dítě v jejím lůně. Touto školou je každá píseň, kterou zazpíváme děťátku třeba ještě nenarozenému. Touto školou bude každý dotyk, každé slovo, každé pohlazení, každý doušek, který přijme dítě od ma-minky, u níž radost ze služby lásky převýšila obtíže spojené s touto službou. Z oběti probdělých nocí, ustavičné připravenosti posloužit bez netrpělivosti, bez nevrlosti se rodí radost naše i našeho dítěte.

Až naše dítě bude vyrůstat, bu-de se samovolně učit hledat radost tam, kde ji hledáme my. Ve službě bezduchým modlám nebo ve službě druhým. Budou-li naše děti svěd-kem naší trpělivé radosti při plnění všední každodenní služby posvě-čené vědomím lásky, budou-li svěd-ky naší radostné ochoty, s jakou pomáháme těm, kteří jsou v nouzi, budou-li s námi prožívat naši vděč-nou radost za každický den, za kvě-ty na louce, za ptačí zpěv, za vodu v potoce, za hvězdnou oblohu, za vítr i déšť, budou-li se moci znovu a znovu zahledět do našich očí a najdou v nich čistou jiskru Boží lásky a radosti, pochopí, kde jsou skutečné zdroje štěstí a pokoje, že skutečně šťastný může být člověk jen "Božím způsobem": v radosti v Pánu, která působí, *že naše las-kavost je známa všem lidem, takže pokoj Boží, který převyšuje všechno pomýšlení, chrání naše srdce, neboť Bůh pokoje je s námi* (Fil 4,4n).

Duch pravdy nám ukazuje, že to, co chce po nás náš bratr Ježíš a co svět nemůže pochopit, není břeme-no, nýbrž právě naopak: způsob a návod, jak unést jakékoliv břemeno s radostným úsměvem. Ukazuje nám, že to, co nám doporučuje, není nic mimořádného, ale prostý život všedních dnů, které jsou pro nás příležitostí, abychom láskou posvě-covali i tu nejbanálnější všednost a stali se rozdavateli a šířiteli radosti, vzácného Božího daru a smyslu na-šeho života: *být bezúhonné a ryzí Boží děti uprostřed pokolení pokři-veného a zvráceného, svítit v něm jako hvězdy, které osvě-cují svět* (Fil 2,15).

To je opravdová radost, kterou nám *nikdo nevezme* (Jan 16,23).

"Pane, ať se otevrou naše oči!" (Mat 20,34)

Václav Uherský

Z POUTNÍCH MÍST

Medjugorje 15. 5. 1994

Pochválen buď Ježíš, náš Při-mluvce u Otce!

Apoštolská cesta Vicky po Kana-dě způsobila nepředstavitelný déšť požehnaní. Kostely byly příliš malé pro ty tisíce lidí, kteří se tam tlačili, aby viděli a slyšeli tu malou pas-týřku bez vzdělání, ale zcela napl-něnou nebeskými skutečnostmi. Lid má opravdu hlad po pravdě "en direct", zejména v Kanadě, kde skep-ticismus působí v církvi tolik zpus-tošení. Matka Boží dovolila zcela no-vou věc: v kostele sv. Rocha v Que-becu ji Vicka viděla veřejně, za pří-tomnosti asi 2 000 lidí.

Medžugorje je dílem milosrden-ství Božího pro tuto dobu: Pro-střednictvím vidoucích se Panna Maria setkává s národy tam, kde žijí, v jejich zemi, aby jim odhalila nebe. "Odkud mi ta milost, že Matka mého Pána přichází až ke mně!"

Zde - zatímco Ivan, Marija, Vicka i Jakov byli současně všichni pryč, Matka Boží působila skvěle: Jedna žena, postižená roztroušenou skleró-zou (sclerosa multiplex) se na Pod-brdo (kopec zjevení) dostala na no-sítkách, ale dolů šla pěšky, v plné pružnosti svého těla. - Mladá 23letá žena, která kouřila denně 3 balíčky cigaret, byla ze své závislosti na této droze uzdravena: pocítila velkou ne-čuť k cigaretám a už nekouří. - Podobně jeden muž, kuřák a pijan: už nekouří a nepije. - Dva páry manželů s dětmi, sezdané civilně (předchozí rozvody brání církevnímu sňatku) se rozhodly žít jako bratr a sestra, v čistotě. - Malá ukázka mi-lostí, které tu dostali lidé během těchto několika dnů.

Jeden poutník vidí babičku, jak obrací seno. Všimne si jejího pohle-du plného světla a říká jí: "Jaké máte štěstí, že jste se narodila v Medžugorje!" Načež ona: "Být z Medžugorje, to není být zde naro-zen, ale dělat

všechno, co Gospa říká!" Jaká nádhera! Každé z našich srdcí se stává malým ambulantským Medžugorjem, mohla-li se tam Pan-na Maria volně ubytovat...

Existuje jeden muž na zemi, je-den jediný, který si nedává právo přijít do Medžugorje - přes svoje živé přání. Svatý otec. Zato však často říká: "Jděte tam a modlete se tam za mne." - Připomínám to v těchto dnech, kdy trpí (v nemocnici).

Chystá se léto, přijďte bez váhá-ní. Poutní zájezdy se pěkně obnovily, všechny obavy kvůli válce jsou bez-předmětné. Když situace v zemi byla mnohem obtížnější, Panna Maria řekla: "Jsem šťastná z vaší přítom-nosti zde." A ona - nevidí snad věci mnohem lépe než v televizi?

Moje výzva: O Letnicích a v ná-sledujících měsících se připravuje mnoho setkání a konferencí o Me-džugorje, modlitebních shromáždě-ní... Bylo by škoda, kdyby tam bylo - jak to často bývá - 80 % bý-valých poutníků, zatím co Panna Maria si tak přeje dotknout se srdcí nevěřících! Je to tak jednoduché ně-komu říci: "Přijď, jsi pozván!" (Ale nevnucovat mu "kázání".)

"Před Letnicemi 1993 mi někdo řekl: 'Přijď zítřka, nebudeš věřit svým očím!' Byla jsem daleko od Boha a řekla jsem 'Ne'. Ale šla jsem tam. A to mi zachránilo život." Podle vlastního svědectví byla tehdy sleč-na Maillardová úplně zničena vlivem astrologie, okultismu atd. a konkrétně v předvečer sebevraždy. ("Lettre ouverte a mon astrologue", německy ve "Feuer und Licht" prosinec 1993.)

Drahá Gospo, pomůžeme Ti z ce-lého srdce!

Sr. Emanuela

DOPIS Z INDIE

Drazí přátelé a krajaní,

V prosinci se zde zavírá škola a otevírá se až v únoru. Je to doba zimní, i když u nás nesněží. Celá příroda se zastaví, ale ne tak úplně jako v Evropě. Zdá se, že budeme mít toho roku dobrou úrodu a tak děkujeme Pánu Bohu za to, co nám dává.

Jenomže naše radost není úplná, protože celé politické ovzduší je po-kažené. Všechno se jenom utulává, snad aby se poměry nezhoršily. Máme zde tři velké skupiny lidí: Meitei (ve střední rovině)... podle náboženství jsou částečně Hindu a částečně také muslimani...(dvě skupiny, které se nemají rádi). Těm patřil celý Manipur.

Druhá skupina jsou Naga (mon-golsko-tibetská rasa). Ti se usadili na horách na západě, na severu a východě kolem střední roviny. Dříve žili na horách, kde válčil kmen proti kmenu a žili v úplné izolaci. Šťastní ve svém primitivním životě, kde ženy pracovaly, muži honili divočinu a pomáhali ženám, jenom když tam bylo moc práce jako kopání moty-kou, žně a starost o vodu. Třikrát nebo čtyřikrát do roka bylo mnoho práce - příprava pole k sázení, vybírání plevelu a žně. Ostatní čas trávili v oslavách a hostinách, kde se celý kmen shromáždil a radoval se bez míry.

Ještě v minulém století se pravi-delně konala výprava, aby si přinesli lebky nepřátel jako kořist. Ten zvyk už skoro vymizel, protože křesťan-ství to nedovolí a také vláda toto trestá.

Naga jsou většinou křesťané - obvykle baptisti, ale křesťanství baptistů není hlubší než barva kůže. Zpívají pěkně, ale jak to řekl Luther - skutky mohou být opak a za ty se ani nestydí. To je znát i v událos-tech, ve kterých žijeme. Máme mezi kmeny Naga pěkné misie, snažíme se jim dát solidní křesťanství a vý-chovu, která osvití rozum a dá pří-stup do moderní doby. Díky Bohu, něco se udělalo a více se udělá s po-mocí Boží. Třetí skupina jsou Kuki. Jsou to kmeny, které se sem přistě-hovaly v posledním století z Barmy a z jihovýchodu země. Protože kme-ny Naga žily v horách ve své "rajské" izolaci, kmeny Kuki obsadily nižší hory a místa podél řek a pronikly do vnitrozemí i mezi kmeny Naga. Jsou také křesťané, ale většina z nich jsou baptisté. Zpívají svým mystic-kým způsobem, zvyky mají úplně ji-né než ostatní, i obličej a jejich po-vaha je odlišná. Ženy mají téměř mužský způsob jednání a jsou dosti hrubé. (Snad to bylo vlivem zápasu se životem na cestách).

Až doposud se Nagové nevzdali své svobody, ale dříve se museli chovat dobře pod anglickou vládou a žili v jakémsi soužití s ostatními kmeny. Teď vidí, že jsou vykořisťo-váni celkem neutrální vládou a po-znávají, že příslušníci kmene Kuki obsadili ve vládě ta nejlepší místa (i když celkem spravedlivě). Tak si utvořili etnické skupiny na osvobo-zení svých kmenů a vypuzení všech ostatních. Až doposud toto vše bylo v hranicích lidskosti. Až v roce 1992 a dále vše přiostrřilo. Vy, kteří žijete daleko od nás, nemáte ani zdání, co se zde děje, protože vláda se snaží zatajit vše, aby bylo zdání klidu. Tak například 20. září 1993 byla celá vesnice vypálena a 90 příslušníků kmene Kuki bylo zabito při útěku z vesnice. Každodenně jsou některé vesnice vypalovány a obyvatelstvo postřeleno. Začátkem prosince v jed-né vesnici bylo zabito 13 dětí mlad-ších než 10 let. Zdá se, že je zde více než 10 000 uprchlíků na různých místech a nejhorší je to, že museli zanechat pole neobdělaná. Bojí se jít nazpět a tak zůstávají ve městech bez pomoci. Jedna naše fara je teď téměř uzavřena, protože dvakrát by-la tato vesnice přepadena a vypále-na a všichni, kromě hrstky obránců žijí nyní ve městě u příbuzných a známých. Museli jsme zavřít školu. Kněží a sestřičky tam zůstali, ale nic nemohou dělat. Před několika dny chtěli tři darebáci vydírat náš novi-ciát, ale četníci mladé vyděrače za-tkli a uvěznil.

Přes krutosti a zmátek, který zde je, pracujeme dále. Doufáme, že vlá-da zakročí. Celá církev se snaží uká-zat lepší cestu k životu. Naše škola v Imfalu jde pravidelným tempem, protože studenti vidí, že nepořádek nevede k ničemu dobrému. Cítili to v minulosti i politikové. Naše školy jsou ty nejlepší v zemi a když naše školy nebudou existovat, pozná to citelně celý národ.

Mimo město se staráme o více než 70 studentů, kteří jsou umístěni ve školách a internátech v různých místech. Jsme odkázáni jen na Vaše dary. To, co od Vás dostaneme, je jen pro ně. Potřeboval bych mnohem více.

Zůstávám Váš v Srdci Páně
P. Jan Med SDB
(přetištěno z časopisu CSI)

MEZINÁRODNÍ ROK RODINY V MEZINÁRODNÍCH ROZMĚRECH

Kardinál Alfonso López Trujillo

Rodina je "svatyně života". Pře-dává hodnoty, a proto je ústředním pramenem autentické "ekologie lidství" /Centesimus annus, 39/.

24. dubna 1994 při Synodu o Africe blahořečil Sv. otec tři Afri-čany, mezi nimi dvě matky rodin.

7. května ve 20.30 se Jan Pa-vel II. modlil růženec za rodiny.

12. června bude papež sloužit v 9 hodin u Sv. Petra mši sv., při níž oddá několik manželských párů.

Od 21. do 26. září organizuje Pa-pežská rada pro mezináboženský dialog a Papežská rada pro rodinu mezinárodní dialog s námětem "Manželství a rodina v dnešním svě-tě."

Během celého roku 1994 probí-hají různé kontinentální a mezi-národní setkání v různých zemích na různá témata, např. o adopci, o lékařství ve službě rodiny a života, o rodině a výchově, o ženě, rodině a podnikání, o bioetice a rodině, o dětech ulice, setkání hnutí pro život.

Mezinárodní rok rodiny vyvrcholí 9. října světovým setkáním rodin se Sv. otcem. Při mši sv. na Svato-petrském náměstí v 10 hodin obnoví přítomní manželé své manželské sliby. Papež si přeje, aby z každé diecéze na světě přijela minimálně jedna rodina - aby to bylo umožněno i těm, kdo na to nemají finance. Ubytování a stravování budou v ro-dinách v Římě a v okolí. Všechny delegace by pak měly po návratu domů šířit nadšení na cestě nové evangelizace.

8. října se bude konat přípravná vigilie v římských bazilikách a kos-telích. Bohoslužbu slova povede sám Sv. otec. Bude provázena i svě-dectvími některých rodin. Ve dnech 6. - 8.10. bude předcházet meziná-rodní kongres pod heslem "Rodina - srdce civilizace lásky".

Podle brožury "Církev a Meziná-rodní rok rodiny 1994", vydané Pa-pežskou radou pro rodinu - kardinál López Trujillo je prezidentem této Rady

(vybral a přeložil Zdeněk Fišer)

O MÍRU

První a nejdůležitější práce se uskutečňuje v srdci člověka. Tuto skutečnost připomíná Jan Pavel II., když pojednává o úloze člověka v kultuře. (Centesimus annus, V, 51). Říká, že "veškeré lidské konání má své místo v kultuře. K přimě-řenému utváření kultury je třeba zapojení celého člověka. To zahrnuje také jeho schopnost sebeovládání, osobní oběti, vzájemnosti a ochoty podporovat obecné blaho." Odtud vyplývá názor Svatého otce, že veš-kerá kulturní tvorba vychází z lid-ského nitra. Když člověk ve světle víry správně hodnotí sám sebe a když se dovede ovládat, dokáže při-nášet nějaké oběti, má pochopení nejen pro svoje vlastní zájmy, ale pro celé lidské společenství, a je ochoten něco vykonat jak pro sebe, tak pro bližní, tak to právě je to tajemství, které pak přináší do kul-tury zvláštní a jedinečné prvky. Přitom Jan Pavel II. připomíná význam Písma svatého, Syna Božího a církve svaté pro kulturu:

- Písmo svaté k nám neustále hovoří o účinné pomoci bližnímu a staví nás tváří v tvář k spolu-odpovědnosti, která má obsáhnout všechny lidi;

- Boží Syn spasil všechny lidi a spojil je tím, že je učinil zodpo-vědnými za sebe navzájem;

- Církev svatá podporuje jakost lidských postojů, které dávají mírové kultuře přednost před masovou kul-turou, kde člověka ponižují na úro-veň masy, kde podceňují úlohu lid-ské svobody a podnětnosti jedno-tlivce a jeho velikost hledají pouze ve válce.

Sjednucující působení těchto ústředních hodnot lidské kultury má svůj dopad na všech úrovních společenského života. Zasahuje kaž-dou rodinu, každý národ a stát, celé lidstvo. Spoluzodpovědnost každého jednotlivce za všechny a všech lidí za jednoho je v současnosti podtr-žena a zároveň usnadněna novými sdělovacími prostředky. To je důle-žité zejména při vynalézání jiných způsobů řešení rozporů mezi národy než je válka.

I když se někomu může zdát, že válka, násilí či terorismus jsou ně-čím, co se snad týká jen těch náro-dů, které jsou naší vlasti uprostřed Evropy místně dost vzdálené, přesto i zde trvá nebezpečí. Dokladem toho je třeba žádost prezidenta České re-publiky o začlenění do Severo-atlantického obranného společenství (NATO). Svědčí to o tom, že ani uprostřed Evropy se lidé necítí bez-pečně a hledají nějaké hmatatelné opory a záruky

uchování mírového soužití. Svědčí to však i o značné ne-důvěře politiků ke křesťanské kul-tuře, která má tak dlouhou tradici v Evropě. Svědčí o jejich pochybnos-tech o účinné mírové působivosti této kultury, stojící na cyrilometo-dějských pilířích. Mnozí raději hle-dají záruku míru v trvajícím vojen-ském svazku, než by se vůbec po-kusili budovat základy mírového soužití na duchovně-mravních zá-kladech. Každému je sice jasné, že kultura se zdárně může rozvíjet jen v podmínkách míru, ale málokomu je jasné, že opravdový mír může vy-růstat jen z pravé kultury.

V mírovém soužití národů lze roz-lišit mír společenský od míru nad-společenského. Společenský mír je poměrně klidné uspořádání záleži-tostí, potřebných ke kulturnímu životu člověka ve společnosti. Je to stav politický, ve kterém má právo přednost před mocí a moc slouží právu. Zájem jednotlivce, rodiny, ná-roda se uplatňuje dohodou a smír-čím jednáním. Mír nadspolečenský znamená soulad jednak mezi člo-věkem a Bohem, jednak mezi církví a jejím božským zakladatelem Kris-tem. Tento mír je Boží dar (Ef 2,14-17, Jan 14,27). Odpovídá horoucí touze lidí všech dob. Vnitřní stránka tohoto míru vyplývá ze vzájemné lásky, bez níž je mír vyloučený. Tato vzájemnost se dokonale naplňuje v Bohočlověku (Sk 10,36). Pokoj, vy-plývající z lásky, má také vnější stránku, projevující se ve společ-nosti. Společenský mír se nedá odtrhovat od míru nadspolečen-ského. Nadspolečenský mír je vý-zvou k úsilí lidí o pokračování v jeho uskutečňování v podmínkách spo-lečnosti.

Mír jako plod řádu nelze přiro-zenými prostředky dosáhnout jed-nou provždy, nýbrž je třeba ho ne-ustále budovat (Gaudium et spes, V, 78) Základy míru se budují pře-devším soustavnou vnitřní obnovou smýšlení, citění a snažení každého jednotlivce. Není míru mezi lidmi, není-li napřed v srdci každého z nich, totiž pokud každý nerozvine sám v sobě řád daný nadpřirozeně. Mezilidské vztahy lze upravit ve světovém měřítku jediné tehdy, až budou mobilizovány jak síly rozu-mu, tak především síly víry a pře-svědčení.

Plné uskutečnění a zajištění nad-společenského míru v podmínkách lidské společnosti vyžaduje nastolení řádu, ustanoveného nadpřirozeně. Proto se mírové snahy lidí neobejdou bez modlitby k Bohu o dar míru, který by učinil výsledky jejich míro-vého budování trvalými. (Jan XXIII., Pacem in terris, V, 10).

Modleme se každý za všechny a všichni za každého, aby na přimluvu blahoslavené Panny Marie zavládl Boží pokoj mezi všemi. Modleme se také za politiky a státníky, tak jako se na ně s modlitbou obracel sv. Metoděj ve své Adhortaci k velko-moravským knížatům soudcům: "Milujte spravedlnost, kteří vládnete nad zemí, smýšlejte o Pánu v do-brotě a hledejte ho prostým srdcem, neb bývá nalezen od těch, kdo ho nepokoušejí... Proto nikdo z vládařů, ovládan d'áblem, i když svými ústy vyznává, že je věrný, ať se nevzdálí od Boha tak, aby se pokoušel pro temnotu lehkomyšlnosti nebo něja-ké jiné nevědomosti nebo tělesné lásky nezachovávat něco ze zákona."

P. Tomáš Bahounek

ZAMYŠLENÍ NAD MODLITBOU PÁNĚ

Pane Ježíši, nauč nás modlit se! - S touto prosbou k Tobě přišli apo-štolové. A se stejnou prosbou při-cházím i já. Slova Tvé modlitby k Otci umím zpaměti, ale chci je s Tvou pomocí naplnit obsahem: vědět, oč vlastně prosím, a snažit se pak tyto prosby uskutečňovat v ži-votě.

Pane Ježíši, buď teď, prosím, u mne a spolu se mnou přednášej svému Otci tyto prosby.

Otče ... Můj Stvořiteli, smím Ti říkat Otče! Tu největší odměnu mi dáváš už v prvním slově modlitby - bez jakékoliv mé zásluhy - je to čistá milost jako všechno od Tebe. Stvořil jsi mě k svému obrazu a dal jsi mi schopnost lásky...

Duchu svatý, který žiješ ve mně, uč mě říkat Abba - Otče, tatínku, uč mě milovat Boha!

Otče nás - děkuji Ti za své bratry a sestry, za svou rodinu, spole-čenství, farnost, za celou církev. V této modlitbě se s nimi spojuji, především s naším Bratrem Ježí-šem.

Pane, pomoz mi milovat své bližní!

Otče nás, který jsi... - děkuji Ti, že jsi, a za to, jaký jsi... Kéž jsme my křesťané živými a stálými důkazy Tvé existence!

Který jsi na nebesích - oč pře-vyšují nebesa zemi, o tolik převyšuje Tvé myšlení naše myšlení - proto Tě nemůžeme pochopit, můžeme Ti jen důvěřovat...

Stvořil jsi celý vesmír, jsi neko-nečně moudrý, vznešený, inteligent-ní a mocný - přece zůstáváš stát na okraji mého srdce, nekonečně laska-vý a blízký, a prosíš... a když odpo-vím na Tvoji lásku a pozvu Tě dál, mé srdce se stává nebem...

Posvět se jméno Tvé - Tvé jméno je Lásky. Z lásky jsi poslal na svět svého Syna, který nás miloval až k smrti na kříži. Tvoji lásku ke mně vidím v záři slunce, v očích mých drahých, v kráse květů, ve třpytu hvězd. Slyším ji ve zpěvu ptáků, šu-mění stromů, bzukotu včel i v pada-jícím dešti. Cítím ji v pohlázení ván-ku i ve vůni květů; a proto chci chválit Tvé jméno.

Tvé jméno je Krása - Krása věčně mladá, pokaždé jiná, obšťastňující anděly a svaté v nebi. Ty chceš, aby mezi nimi bylo jednou i moje místo; a proto chci chválit Tvé jméno.

Tvé jméno je Pravda. Osvobozu-ješ mne od špatných náklonností a zbytečných závislostí. Jenom ve světle Tvé pravdy najdu jednou sebe sama; a proto chci chválit Tvé jmé-no.

Tvé jméno je Život; můj život byl vykopen božskou krví, cenou za moji nesmrtnost, dáváš mi účast na svém životě; a proto chci chválit Tvé jméno...

Svatý je Pán, Bůh zástupů. Nebe je plné Tvé chvály... a země? Kolik nepochopení, posměchu, urážek a nenávisti! Kéž je i země plná Tvé chvály, ať se naučíme chválit Tě, klanět se Ti a děkovat...

I já nosím Tvé jméno, při křtu jsi mě přijal za své dítě. Kéž je každý můj skutek oslavou Tvého jména!

Přijď království Tvé - do našich srdcí kéž necháme vstoupit království lásky, pokoje a jásavé radosti. Ať skrze naše srdce proudí do našich rodin, na naše pracoviště, na celý svět. Vždyť kde je Tvé království, tam nemá místo hněv, závist, pýcha, netrpělivost, násilí a nenávisť. Přijď do našich srdcí a do našich životů a naprav všechny ne-mocné vztahy, všechny bolavé rány...

Bud vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi - děkuji Ti za svobodnou vůli, kterou jsi mi dal, za to obrovské riziko, které jsi tím na sebe vzal. Chci svou vůli po vzoru Pána Ježíše spojit s Tvojí; Ty přece nejlépe víš, co je dobré pro mě a pro celý svět.

Tvůj plán pro nás všechny znám: každý z nás se má stát svatým - a Pán Ježíš nám řekl jak: blahoslavení chudí v duchu... blahoslavení milo-srdní... blahoslavení čistého srdce... blahoslavení tiší... Každý z nás má také spolupracovat na posvěcení lidí kolem sebe, být solí země a světlem světa.

Prosím Tě o světlo, ať dokážu po-znat Tvůj plán se mnou. Veď mne, Pane, po svých cestách, ať dokážu vnímat a plnit Tvá přání po vzoru andělů v nebi...

Chléb náš vezdejší - chléb, který pro nás sestoupil z nebe, Nejsvětější svátost oltářní, eucharistie... děkuji za ten úžasný dar, který asi plně do-ceníme až na věčnosti.

Pane, když miluješ, nedáváš jen něco, dáváš sebe; chceš se mi da-rovat znovu a znovu, každý den. Jak odpovím, když ke mně přijdeš v Nej-světější svátosti...? Dokážu Tě oprav-du s láskou přijmout, dokážu se Ti úplně darovat...?

Chléb náš vezdejší dej nám dnes - děkuji za všechno, co jsi mi dal, a prosím o to, co potřebujeme k ži-votu: chléb a nápoj, oděv a přístřeší, lásku a radost. Prosím i za všechny hladové a žíznivé, chudé a bez do-mova, opuštěné a smutné. Prosím o to pro dnešek, zítra budu prosit znovu. Pomoz nám, ať se dokážeme dělit o to, co máme. Nepotřebujeme zásoby, Ty nám přece každý den vě-nuješ svou něžnou péči.

A odpusť nám naše viny - ...málo chápeme Tvoji lásku. Vždyť Pán Je-žíš přijal utrpení a smrt, aby naše hříchy odčinil ještě dřív, než jsme je spáchali. Bez jakékoliv naší zásluhy jsme obdarováni odpuštěním - po-kud o ně stojíme...

Pane, prosím Tě, pomoz, ať se ni-kdy nedopustím toho jediného hří-chu, který odpustit nejde, hříchu proti Duchu svatému, proti Tvé Lásce, hříchu, kterým znovu křížu-jeme Pána Ježíše - svých hříchů nelitovat a o odpuštění neprosit. Ať dokážu překonat svou pýchu i své znechucení nad tím, že znovu a zno-vu klesám; ať dokážu prosit o kaž-dodenní potřeby: chléb a odpuštění, a každý den začínat s Tvou pomocí znovu.

Jako i my odpouštíme našim viníkům - tady nás Pán Ježíš učí milosrdenství, a to dost nekompro-misně, když nás varuje, že stejně ja-ko my měříme, tak bude naměřeno nám.

Pane, odpouštíš mi všechny ty "tisíce hřiven". Pomoz mi, ať dokážu odpouštět svým bratřím a sestrám jejich "několik denárů" provinění vůči mně. Já vím, že čím blíž jsem Tobě, který jsi nekonečně milosrdný, tím snadnější to pro mne je.

A neuveď nás v pokušení - "Pane, kdyby Tě všichni zradili, já s Tebou půjdu i do vězení a na smrt!" ... Petr měl hodně dobré vůle, ale spolehl se jen na své síly - a když se pak do-stal do těžké situace, zklamal. Koli-krát se já spoléhám jen na své síly a připravuji Ti nová a nová zkla-mání...!

Pane, já vím, že bez Tebe nedo-kážu vůbec nic, ani bránit se poku-šením. Ty znáš moji dobrou vůli i moji slabost... a tak Tě prosím: pomoz mi pochopit a přijmout moji závislost na Tobě. Nedopouštěj na mě poku-šení, která by byla nad mé síly. A stůj při mně, ať se dokážu s Tvou pomocí ubránit.

Ale zbav nás od zlého - když Tě prosím o ochranu a blízkost, tuším, že mě obklopuje Tvé neviditelné světlo. Opravdu cítím v té chvíli, že se zlo propadá kamsi daleko, vůbec ke mně nedolehne. Dokonale zbave-ni zlého budeme ovšem až u Tebe na věčnosti...

Děkuji Ti, Pane, za Tvou ochranu a pomoc. Prosím o vysvobození všech lidí na světě, kteří jsou v moci zla. Kéž se všichni jednou navěky radujeme v nebi z Tebe, věčné Do-bro, nekonečná Lásko. Amen.

Andrea Šimečková

ORATOŘ V BRNĚ - ŽABOVŘESKÁCH

Milí přátelé Don Boscova díla!

Od roku 1939 do roku 1950 měli salesiáni v Brně-Žabovřeskách kve-toucí dílo, kde se scházela mládež z celého Brna - oratoř. Pak byli vši-chni salesiáni násilím odvečeni do internačních táborů. V roce 1961 byla kaple úředně uzavřena a v roce 1965 požár dokončil zhoubu nado-bro. Dřevěná kaple, která byla pro Žabovřesky náboženským centrem, lehla popelem.

Salesiáni však nezapomněli na milé "Žabiny" a slíbili ve vězení Pánu Bohu, že tam postaví chrám Panny Marie Pomocnice z kamenů a cihel jako památník Mariiny ochrany pro-kázané Brnu, diecézi a českému národu za druhé světové války a během čtyřicetileté totalitní hrůzo-vlády. Teď přišel čas slib splnit, ale salesiáni zatím nemají v Brně místo, které by mohli nazvat svým a musí začínat jako kdysi Don Bosco v Tu-ríně od základu. Přitom vědí, že ne-jsou sami. Je zde široká základna přátel Don Boscova díla, spolupra-covníků a sympatizujících.

Pod vedením P. Oldřicha Meda jsme začali neprodleně s přípravou výstavby kostela a oratoře a v roce 1991 jsme uspořádali dvoukolovou veřejnou architektonickou soutěž. Po jejím ukončení jsme v roce 1992 zahájili práce na projektu tohoto chrámu a v závěru roku 1993 jsme zahájili výstavbu, aby chrám s nej-nutnějším vybavením i pro činnost mládeže byl dostavěn v roce 1995.

Na Vás, milí přátelé, se obracíme s důvěrou, že se s námi spojíte a společně postavíme stánek pěknější a trvalejší než byl ten první. Obracíme se na Vás s prosbou: Pomozte! Panna Maria Vám nezůstane dlužna a všechno Vám vrátí i s úroky.

Svatý Don Bosco nabízí Brnu svou přímluvu u Panny Marie a ona má blízko k Srdci Ježíšovu. Dá Bůh, že na tomto podniku spočíne Boží požehnání.

V neděli 29. května 1994 v 15 hod. brněnský otec biskup Vojtěch při mši svatě posvětil a do základů uloží základní kámen pro chrám Panny Marie Pomocnice křesťanů a salesiánského střediska mládeže v Brně-Žabovřeskách, Foerstrova 2.

Vaši salesiáni

TÁBOR RADOST POKRAČUJE

V Klášterci nad Orlicí funguje katolický tábor Radost pro děti a mládež. Je katolický - interdiecézní. Program je harmonicky sestavený k integrální výchově: Cvičení duchovní i tělesná se vzájemně doplňují, děti se intenzivně učí žít ve společenství. Je to v podstatě čtrnáctidenní duchovní obnova prováděná formou pro děti přitažlivou. Cenné je (zejména pro děti z menších míst) setkání se stejně smýšlejícími stejného věku. Denní pravi-delná modlitba je samozřejmostí, stejně jako možnost denní účasti na mši svaté a společné modlitby různé. Trvalá možnost svátosti smíření a individuálních pohovorů. Děti se zde mohou setkat zpravidla i s otci biskupy, byl zde již několikrát biskup Karel Otčenášek (sloužil pontifikální mši svatou pod širým nebem), biskup Vojtěch Cikrle, se kterým si děti zahrály fotbal i volejbal, i biskupové Josef Kajnek, Josef Hrdlička. - Častými hosty jsou i kněží z různých míst, i ze zahraničí.

Tato činnost probíhá na tomto místě již 27. rok a bylo tomu tak i za totality, ovšem velmi utajeně, za mimořádné Boží ochrany. Nyní se o hlavních prázdninách zúčastňuje tábora ve čtyřech bázích cca 400 osob. V průběhu roku pak skoro stejný počet (kromě prázdninových táborů se zde během roku konají pro užší výběr duchovní a pracovní setkání).

V dnešní době jsou nové problémy - jeden z nich je i problém financí. Náklady na provoz střediska odpovídají dnešním cenám. A proto prosíme o příspěvek podle Vašeho uvážení a možností. Pán Bůh zaplatí. Také nabízíme možnost stát se členem občanského sdružení Středisko Radost, které je oficiálním pořadatelem těchto akcí nebo členy Klubu přátel Radosti - pro příznivce, a užeji s námi spolupracovat.

Děti, mládež i my se pravidelně modlíme za dobrodince tábora Radost. Prosíme i o duchovní podporu našeho snažení.

Děkujeme předem za Vaše pochopení a pomoc.

Za středisko Radost, Pechova 4, 615 00 Brno

P. Martin Holík
Ř. k. farní služba
Křivánkovo nám. 10
641 00 Brno-Žebětín
tel. 05 - 783 283

P. František Tišek Fráňa
Barvičova 80
602 00 Brno
tel. 05 - 330 603

Adresa objektu:

Tábor Radost - samota Amerika - 561 82 Klášterec nad Orlicí 25
Bankovní spojení: Kreditní banka Brno - č.ú. 120 420 64/2000

CÍRKEV ŽIJE

Nespravedlivý systém hrozí výbuchem

Mexický biskup Samuel Ruiz García prohlásil nedávno před zástupci tisku, že dosavadní světový hospodářský systém, v němž 25 procent obyvatelstva světa si přivlastňuje 95 procent jeho bohatství, je neudržitelný a hrozí každou chvíli vybuchnout ve světovou revoluci chudých národů proti bohatým. Tato válka by byla nejhorší katastrofou, jaká by mohla podle mexického biskupa potkat lidstvo a je nejvyšší čas, aby se zodpovědní státníci nad tím zamysleli.

Třetina farností bez kněze

Podle informací Biskupské konference Německa je dnes v této zemi z celkového počtu 13 327 farností 4 524 neobsazeno knězem, což představuje přibližně jednu třetinu.

Prodlužování nežádoucí

Podle vyjádření katolické Biskupské konference Anglie a Walesu by nebylo pastoračně vhodné ani tak-tické činit průtahy anglikánům, kteří po nedávném synodu anglikánské církve, umožňujícím kněžské svěcení žen se rozhodli konvertovat ke katolické církvi. Jedná-li se o osoby, které dosud ve svých anglikánských farnostech se aktivně účastnili církevního života a pravidelně přistupovali ke svátostem, není tu žádná nesnáze, uvádějí angličtí biskupové.

Číst bibli v církvi

Prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger představen dokument vypracovaný Papežskou biblickou komisí pod názvem "Interpretace bible v církvi". Byl vydán u příležitosti stého výročí encykliky papeže Lva XIII. "Providentissimus Deus". Jmenovaný dokument stanoví zásady správné četby Písma svatého. Ta se má dít v jednotě s církvi a pod zorným úhlem katolického výkladu.

J. Vaniér v Polsku

V polské Poznani pobýval a přednášel zakladatel katolického společenství "Archa" Jean Vaniér z Kandy. Tato komunita sdružuje zdravé a tělesně nebo duševně postižené, kteří žijí společně. Dnes ve světě působí přes sto jejich domů, v nichž postižené osoby spolu se zdravými, jednotlivci i rodiny, bydlí, pracují a tráví volný čas. V Polsku existují již dva domy "Archy", teď má být v Poznani otevřen třetí. J.Vaniér byl původně důstojníkem námořnictva, který na základě získané jistoty Božího volání opustil tuto dráhu a rozhodl se věnovat apoštolátu mezi postiženými. Jeho heslem je: "Milovat druhého, to neznamená jenom něco dobrého pro něj udělat, ale ukázat mu, že jeho život má smysl."

Katoličtí charizmatikové v Brazílii

Obrovský úspěch má v Brazílii katolické charizmatické hnutí. Ve 114 brazilských diecézích se do něj zapojilo už 5 milionů katolíků.

Nový prelát Opus Dei

Sv. otec Jan Pavel II. potvrdil volbu mons. Javiéra Echevarrii, došavadního generálního vikáře Opus Dei, prelátem této organizace místo zemřelého biskupa Alvara Portilla.

Vatikán

k výročkům Papandrea

Tiskový mluvčí Svatého stolce arcibiskup J.Navarro-Valls odmítl výroky řeckého premiéra Papandrea, podle něhož jsou hlavními viníky současné krize na Balkáně Německo a Vatikán. Papandreu vytýká Vatikánu, že uznal nezávislost Chorvatska a Slovinska jako jeden z prvních. Prelát Navarro uvedl, že Vatikán respektuje právo národů na sebeurčení a že uznal nezávislost obou republik až 13. ledna 1992, když předtím tak učinila Rada evropského společenství. Kromě toho Vatikán neustále naléhal nikoli na rozbití Jugoslávie, ale na její přeměnu ve volnou konfederaci.

Podpora Sv. otci

U příležitosti probíhajícího synodu katolických biskupů Afriky prohlásil kamerunský teolog a biskupský vikář Marc Ntetem, že africká církve musí poskytnout plnou morální podporu Sv. otci Janu Pavlu II. v jeho zápase o čistotu víry a obraně etických hodnot. K tomu je zapotřebí seznámit africké věřící s novým katechismem, který se na černém kontinentě těší velkému zájmu.

L'Osservatore Romano

Farnost Panny Marie Sněžné v Praze pořádá tábor pro děti ve dnech 21. 7. - 6. 8.

Informace:

farní úřad, tel. 02/ 265742.

MADONA S VOZÍČKEM

Bratře a sestro. Chtěl bych ti vyprávět o mariánském obraze, u kterého něco nesouhlasí.

Dítě v náručí matky, jemuž dal neznámý malíř z 15. století do ruky ptáčka, tiskne k sobě místo toho vozíček, o němž by se mohlo myslet, že jej zhotovil svatý Josef z kousku dřeva. Přiznávám se, že tento zásah pochází ode mne...

Měl jsem doma kopii tohoto dosti známého mariánského vyobrazení. Uchovával jsem ji v úctě, protože se mi líbila a mnoho mi říkala. Nevím, jak k tomu došlo, ale vidím, jak jsem náhle chopil štětec a na místo ptáč-ka namaloval malý vozík, jenž je symbolem mého příjmení (pozn. red.: caretto = vozíček). Zatímco jsem zhotovoval tuto malou kresbu, bylo mi, jako bych Marii říkal: "Dej na mě pozor. Byl bych spokojen, kdybych byl hračkou v ruce tvého Syna..."

Mohu říci, že jsem se v těžkých chvílích vždy hledal na obraze, kde Ježíš k sobě tiskne svůj dřevěný vozíček - znamená jiného vozíčku, který kodrcá prašnými ulicemi své-ta.

Můj vztah k Marii, Ježíšově mat-ce, byl (musím říci) pokažen tou ro-mantickou mariánskou úctou, jež před koncilem tropila neplechu, a čím byla pompéznější, tím byla prázdnější...

Pro mne měl nový začátek mého vztahu k Marii dramatický podnět. Bylo to během mého pobytu v pouš-ti. Žil jsem v Hoggaru v komunitě Malých bratří Charlese de Foucaul-da... Zakrátko jsem se zde naučil znát Tuaregy, žijící ve stanech, rolníky z oáz a Araby, kteří přišli ze severu. Především s Tuaregy jsme se spřátelili... Náhodou jsem se do-slechl, že jedno děvče z jejich tábora bylo přislíbeno muži z jiného tábora, ale že se ještě nemělo nastěhovat ke svému snoubenci, protože bylo vel-mi mladé. Mimoděk jsem dal tehdy toto sdělení do spojení s místem v Matoušově evangeliu, kde se říká, že Maria byla zasnoubena s Jose-fem, že však spolu ještě nežili (Mt 1, 18).

Když jsem po dvou letech znovu přišel do tohoto tábora, zeptal jsem se jednou náhle (jaksi k oživení hovoru), zda se konala svatba. Můj hostitel se zdál být trapně dotčen a následovalo trapné mlčení. Rovněž já jsem mlčel. Nicméně chtěl jsem se dovědět důvod tohoto rozpačitého mlčení, jímž vůdce tábora odbyl mou otázku. Zeptal jsem se pak jed-noho jeho služebníka. Ten, když se ostražitě rozhlédl, udělal znamení, jemuž jsem příliš dobře rozuměl: dal ruku na hrdlo a provedl pohyb, kterým Arabové chtějí říct: "Bylo jí proříznuto hrdlo." A proč? Ještě před svatbou se zjistilo, že byla tě-hotná a čest rodiny vyžadovala tuto obět... Zachvěl jsem se při pomýš-lení na děvče, které bylo usmrceno, protože nebylo věrné svému budou-címu muži.

Večer při kompletáři pod sahar-ským nebem jsem si chtěl přečíst Matoušův text o Mariině početí Ježíše. Zažehl jsem svíci, protože byla tma. Byla bezměsíční noc. Četl jsem: "Maria, jeho matka, byla za-snoubena s Josefem. Ale dříve, než spolu začali žít, ukázalo se, že je v požehnaném stavu z Duchu svaté-ho. Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat veřejně pohaně, proto se rozhodl tajně se s ní rozejít" (Mt 1,18). Josef tedy nebyl žádný udavač a Jáchym, Mariin otec, ne-sehrál službu konajícího ochránce zákona a nezabil Marii, jak to poža-doval Mojžíšův zákon. Vzpomínám si, jako by to bylo dnes. Pociťoval jsem Marii docela blízko u sebe, v písku se choulila, malou slabou, bezmocnou v jejím zázračném a tak nepochopitelném těhotenství.

Zhasnul jsem svíci. V této tmavé noci jsem neviděl žádné hvězdy. Vi-děl jsem kolem jiskřit mnoho očí jako oči šakalů, když mají políčeno na jehňata. Byly to oči všech oby-vatel Nazareta, které vyslídily dívku, nesoucí dítě v lůně a vyptávaly se s celou tíhou podezření, jehož jsou lidé schopni: "Jak jsi přišla k dítěti, ty neslušná holko?!" Jaká noc! Co mám odpovědět? Že Bůh je otcem toho maličkého? Kdo mi uvěří? Ne-řeknu nic. Bůh ví. Bůh se posta-rá... Chudá a půvabná Maria, malá dívčí matka! Špatně začínáš svoji cestu! Jak se chceš vypořádat s tak mnoha nepřáteli? Kdo ti uvěří?

Toho večera jsem poprvé cítil, že jsem se přiblížil k Mariině tajemství. Poprvé jsem ji neviděl na oltáři jako nehybnou voskovou sochu, v lesku a nádheře královny, nýbrž viděl jsem sestru, viděl jsem ji sedět vedle sebe v písku světa, s obnošenými opánky jako mám já a se stejnou únavou v údech jako mám já... Ne-byl jsem na to zvyklý, vidět ji tak blízko, tak lidskou, tak křehkou. Mariánský kult mohl sice rozvinout jakýsi nadpřirozený vztah, avšak zadusil její hlas jako ženy, jako tvo-ra, jako sestry, jako učitelky, která mi měla něco říci, docela z blízkosti.

Ano, musím v pokoře doznat: teprve když mi nehlučná tragédie tuaregské dívky, zavražděné její ro-dinou kvůli cizoložství, připomněla Lukášovo evangelium, podařilo se mi ocenit Mariinu odvahu, že přijala andělovu výzvu a to, co s ní Bůh za-mýšlel. Musela přijmout roli těhotné dívky. Kdo by jí věřil? ... Maria však měla ve víře odvahu důvěřovat Bo-hu v nemožnosti a přenechat Mu ře-šení svých problémů. Její víra byla dokonalá.

Toho večera v písku, blízko "guelta" u Issakarusem, jsem se rozhodl zvolit Marii jako učitelku ví-ry. Získal jsem s ní živý kontakt. Už nebyla jen postavou, které jsem byl povinován oddanou úctou, byla ses-trou mého srdce, společnice na ces-tách, učitelka mé víry...

Carlo Caretto: Dej mi svoji víru.

Ilustrace: Marie Bognerová

OTÁZKY - ODPOVĚDI

Čtenářka Mgr. M. Š. píše: "Koupila jsem si knížku "Děti se ptají na Boha" (pod-titul "Rádci pro rodiče a vy-chovatele"). Vydalo ji jedno katolické nakladatelství. Na mnoha místech jsem cítila, že autor není dobrým "rád-cem", ale že zavádí a dokon-ce se dostává do rozporu s učením církve. Např. na str. 43 píše: "V obraze "Po-sledního soudu" přejímá Je-žíš obecnou dobovou před-stavu, ale přetváří ji tak, že představa věčně zavržených a věčně spasených se stává spornou, ba neudržitelnou... Neexistuje žádné místo v Pís-mu ani žádné církevní uče-ní, které

by výslovně tvrdilo, že na konci budou věčně za-tracení.” Změnilo se v té vě-ci snad učení církve?”

Recenzi této knihy přineseme později, zatím citujeme jasné stano-visko “Církevního učení”, totiž Katechismus katolické církve, které do-kazuje, že autor neříká pravdu:

II. Soudit živé i mrtvé.

§ 678 Po prorocích a Janu Křti-teli ohlásil Ježíš ve svém kázání soud posledního dne. Tehdy bude odhaleno, jak se každý choval a co je skryto v jeho srdci. Tehdy bude odsouzena zaviněná nevěra, která si nevážila některé Bohem nabízené milosti. Vztah k bližním odhalí, zda byla milost a božská láska přijata nebo odmítnuta. V poslední den Ježíš řekne: “Cokoli jste učinili jed-nomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili” (Mt 25,40).

§ 679 Kristus je Pánem věčného života. Plné právo definitivně soudit skutky i srdce mu náleží jako Vyku-piteli světa. Toto právo totiž “získal” svým křížem. Také Otec “všechn soud dal Synovi” (Jan 5,22). Avšak Syn nepřišel proto, aby soudil, nýbrž aby dával spásu a život, který je v něm. Každý se již odsuzuje sám, odmítá-li milost v nynějším životě, dostane podle svých skutků a **může se odsoudit do věčné záhuby**, jestliže odmítne Ducha lásky.

(Zvýrazněno red.)

Otec Bohumír

SPLNĚNÝ ÚKOL (K 80. VÝROČÍ ZALOŽENÍ DLU)

29. října 1913 se v Olomouci sešlo třináct moravských katolických spisova-telů, aby za předsednictví Jana Vyhlídala a písemného souhlasu dalších osmi za-ložili literární družinu, jejímž úkolem by bylo založení vlastního časopisu v kato-lickém duchu, vydávání původních knih v pěkné úpravě a všestranné přispívání ve šlépějích zaniklé Katolické moderny k prodchnutí české literatury a umění křesťanským duchem.

Před 80 lety na první valné hromadě konané 28. května 1914 v Olomouci byl schválen její název, a to: Družina literární a umělecká se sídlem v Olomouci, odsou-hlaseny stanovy a zvolen její první řádný výbor. DLU existovala necelých 40 let, když 24. května 1952 byla nucena se dobrovolně rozejít, protože ve změněných podmínkách nemohla plnit úkoly, které si předsevzala.

Z původních 20 členů při jejím usta-vení se členy Družiny stalo během let 151 katolických spisovatelů, umělců a hudeb-níků z Čech, Moravy a Slezska (jako poslední přistoupil 25. 11. 1948 Alois Vašica), čestných členů bylo patnáct a při náborové akci započaté na jaře 1947 se do 12. 9. 1948 přihlásilo 20 členů zaklá-dajících, mezi nimi např. arcibiskupové Beran a Matocha, biskupové Skoupý a Zela, Ant. Šuránek, Adolf Vodáček a další.

Za téměř celé období existence Družiny se její výbor měnil velmi málo a tak měla jen tři předsedy: Adama Chlumec-kého (1914-1919), Karla Dostála Lutinova (1919-1923) a Emanuela Masáka (1924-1952) a šest jednatelů: Rudolfa Linharta (1914-1915), Ladislava Zamykala (1915-1919), Františka Hrachovského (1919-1922), Františka Večeřu-Střížovského (1922-1937) a Oldřicha Svozila (1937-1952) - vše počítáno od první valné hro-mady. Teprve po r. 1945 a zejména po zavedení rubriky Vysokoškolská družina v revui Archa, do které přispívali zejména mladí akademici z Brna, objevila se ve výboru DLU nová jména: Antonín Krato-chvíl, Lumír Kuchař aj. Z vynikajících členů Družiny jmenujme alespoň ze spisovatelů: O.F. Bablera, V. Bitnara, S. Boušku, Fr. Dohnala, K. Dostála Luti-nova, Jar. Durycha, Josefa Kratochvíla, Fr. Leubnera, Jana Karníka, Fr. Odvalila, Dom. Pecku, Ant. Podlahu, Aug. Rozsypa-lovou, Ninu Svobodovou, Fr. B. Vaňka, Jana Vychodila..., z výtvarných umělců: Arnošta Hrabala, Jano Köhlera, Karla Němce, z hudebníků: Víta Kmenta a Gustava Pivoňku.

Orgánem DLU byla revue Archa, založená K. Dostálem Lutinovem (první číslo vyšlo 1. 11. 1912) a jím vydávaná a redigovaná do r.V, 1917 a od r. VI, 1918 ji řídila redakční rada ve složení: Lutinov, Hrachovský, Večeřa - Střížovský a Zamykal. R. 1923 bylo vedení Archy svěřené Vilému Bitnarovi, který se ho však po roce vzdal a na jeho místo nastoupil Em. Masák, který časopis redigoval až do konce r. 1938, kdy z redakce odstoupil pro zhoršující se zdravotní potíže. Roční-kem XXVI, 1939, jej vystřídala redakční rada: J. M. Svoboda. O. Svozil, Em. Ma-sák, St. Vrbík, která bez Masáka (odstou-pil po roce) a Vrbíka (vystoupil z DLU 6. 2. 1948) vedla Archu až do 4. 6. posledního ročníku XXXII, 1948, kdy její další vydávání nebylo povoleno.

Mimo Archu vydávala Družina v letech 1919-1923 lidový zábavný obrázkový mě-síčník Obzor rodinný pro méně náročné čtenáře, jehož literární část vedl Jaroslav Řehulka a obrazovou Antonín Zamazal.

Sečteme-li knižní publikace (mimo separátních tisků) DLU vydané, dojdeme k číslu 78. Z toho bylo 5 almanachů: Ratolest olivová (1917), potěšná knížka pro vojáky v čas války, dále sborník Dante a Češi, vydaný r. 1921 k 600. výročí smrti největšího křesťanského pěvce, kniha nádherně vypravená (Bílek, Duša, Konů-pek, Köhler), která způsobila Družině velké finanční starosti, r. 1938 vyšel Sborník k 50. narozeninám Emanuela Masáka, téhož roku Pozdravení k abraha-movinám Fr. Večeři-Střížovského a v led-nu 1939 almanach Poselství k 25. výročí založení DLU, obsahující také její dějiny a podrobný index členů s jejich životopisy a bibliografiemi literárních prací.

Poezie vyšlo 28 knih. Byla to básnická díla K. D. Lutinova, Fr. Dohnala, J. Kar-níka, Fr. Kašpara, Fr. Odvalila a dalších, většinou v pěkné úpravě, s ilustracemi Köhlerovými, Hrabalovými, Němcovými a dalších výtvarných umělců.

Z pěti vydaných dramát stojí za zmínku zejména Fr. Střížovského: Ma-riánský sloup (1927) a Dohnalův: Svatý Václav (1942, výzdoba Jano Köhlera), který byl hrán 28. 9. 1945 při svato-václavských oslavách ve Staré Boleslavi.

V letech 1914-1948 vyšlo nákladem DLU 33 svazků beletrie, počínaje vůbec první knihou Družinou vydanou, hanáč-kými obrázky J. Vyhlídala: Znáš ten kraj, kde hanácké palmy kvetou?, až po 2. vydání knihy Františka Zýbala: Strýček Pleva s

ilustracemi A. Hrabala. Z ostatních jmenujeme alespoň ravenickou trilogii Jar. Hrubana, romány Fr. Odvalila, práce Dom. Pecky, hanácké povídky Jar. Řehulky, slovácké humoresky Fr. Zýbala a připomeňme, že když pro r. 1942 nebyla DLU udělena nakladatelská koncese, vydala pod ochrannými křídly olomoucké Matice cyrilometodějské dvě knihy, a to zmíněné Dohnalovo drama Svätý Václav a básnickou sbírku K. Dostála Lutinova: Tajemná Sfinx, kterou k tisku připravil O. Svozil, když vyzdoba A. Hrabala nebyla protektorátními úřady povolena.

Vydaná próza naučná byla nebohatá množstvím (7 svazků), ale závažná vydávanými pracemi. Vyšly knihy esejů Fr. Dohnala: Studie a profily I. (1930), II. (1933), Poutníci a trosečníci Absolutna (1939), studie Aloise Langa: Otec pouště svätý Jeroným (1920), Františka Cinka: K národnímu probuzení moravského do-rostu kněžského 1778-1870 (1934), studie Em. Masáka o polské literatuře s názvem: K branám věčnosti (1918) a knížka Břeti-slava Štorma: Znaky kněžského stavu v zemích českých (1929), která spolu s J. M. Slavíka: Legendou o Neznámém svěťci (1931) a básněmi Fr. Střížovského: Hvězdy mariánské (1932) vyšla v biblio-filské edici Klenot.

V letech 1921-1937 vydala DLU: Malý kancionál pro mládež olomoucké arcidie-céze, což znamenalo určitý zdroj příjmů, nutný pro zajištění finanční rovnováhy, udržované vždy jen s velkými obtížemi.

Jak už řečeno, 24. 5. 1952 se Družina úředně rozešla. Při pohřbu básníka Fran-tiška Dohnala 31. 7. 1956 v Prostějově se naposled sešli Fr. Cinek, R. Col, J. M. Svoboda a O. Svozil jako bývalí spolupra-covníci z Družiny. Smuteční obřady vy-konal Josef Marcol Svoboda, proslov nad hrobem pronesl O. Svozil, který svými slovy udělal tečku za existencí Družiny literární a umělecké, když řekl: "Dnes jsme Družinu pochovali spolu s ním definitivně. Myslím ale, že svůj úkol dle možností splnila."

Stanislav Batůšek

ŘEHOLNÍK - VYNIKAJÍCÍ ČESKÝ VĚDEC

Na jižním úpatí Pavlovských vrchů leží město Mikulov, která v dějinách naší kultury je významné svými školami. V roce 1631 zde vznikla první piaristická škola ve střední Evropě, která už dříve než v Litomyšli, měla dvouleté filozofické učení. V 18. století se zdejší kolej hono-sila několika jmény učitelů a studentů, kteří obohatili českou vědu a literaturu. Působili zde piaristé G. Dobner, M. A. Voigt, později vědec J. E. Purkyně aj. Na řádové škole v Mikulově se především úspěšně vyučovalo přírodním vědám a hudbě. Piaristé v duchu humanismu pé-stovali také klasické jazyky a mateřštinu. Z jejich škol vycházeli studenti zběhlí v matematice, v historii národa, v literár-ní historii.

Job Felix Dobner, klášterním jménem Gelasius, je právem považován za za-kladatele kritického českého dějepytu. Narodil se před 275 lety, dne 3. května 1719, v měšťanské rodině v Praze. Vyšel latinské školy, ale na doporučení svého příbuzného byl přijat k piaristům. Noviciátem prošel v Lipníku a ve Staré Vodě. Filozofická a teologická studia absolvoval v dolnorakouském Hornu, právnická ve Vídni. Provinciál řádu si vzal Dobnera za učitele do Mikulova a později splnil jeho touhu vrátit se do rodné Prahy.

V roce 1752 se Dobnerovi podařilo zřídit v Praze piaristické gymnázium a sám pak zastával úřad prefekta. Jako oblíbený kazatel byl často zván k Hyber-nům a každou volnou chvíli věnoval dějepisnému studiu. Z různých archivů, hlavně z chotěšovského a zderazského, čerpal z rukopisných pramenů historické údaje a životopisná hesla. Na výzvu pro-vinciála napsal kritický komentář na Háj-kovu kroniku, první díl rozboru vydal r. 1761 pod názvem Prodomus. Na Balbí-nův podnět začal sbírat látku k životopisu Tomáše Pešiny z Čechorodu a Jana Fran-tiška Beckovského jako základ Slovníku učenců, do kterého se s velkým zápalem pustil. Věnoval také řadu vynikajících od-borných monografií nejstarším českým dějinám a době cyrilometodějské. Šest svazků Annálů, obsahujících Dějiny Čech až do roku 1198 vydáno ve velmi krátké době, ale sedmý díl již nevyšel.

Česká historická věda a česká jazyko-věda měly veliký význam pro uvědomovací proces v době národního obrození. V obou vědních disciplínách zaujímali významné místo katoličtí kněží a řeholníci. Patřil k nim bezesporu i piarista Gelasius Dobner, který zemřel v roce 1790 ve věku 69 let.

Stanislav Zeman

OTEC PIO ZASÁHL

Celá událost začala tak obyčejně. Učitelé na Prostějovsku se chystali na zájezd do Čech, konečným cílem byla Orlická přehrada. Též pan ředitel školy na Stražisku by se rád zá-jezdu zúčastnil i s manželskou. Ale nastala překážka: kdo nám těch pár dní pohlídá našeho pejska Bobina? Nabídl jsem se, že jim ho pohlídlám. Jak se zaradovali. Rychle se přípra-vovali celý večer, protože druhý den ráno se má v 6 hodin vyjet. Tak se vařilo, rychle peklo a v tom spěchu paní chtěla přemístit elektrický plo-týnkový vařič na jiné místo, dlaní sáhla na plotýnku, která byla ještě velmi rozpálená a bolestí jen za-úpěla. Dlaň se jí přilepila na plotýn-ku, kůže těžce popálená, vyhrkly jí slzy a pobíhala jako bezhlavá po ku-chyni. Když to manžel uviděl, snažil se jí ruku ošetřit, viděl na dlaní vypá-lenou spirálu vařiče. Bylo mu líto pla-čící manželky a k této lítosti se při-dala druhá lítost: máme po zájezdě.

Poněvadž to bylo již v noci, paní si omotala jem provizorně ošetřenou dlaň, že to nějak do rána vydrží a příštího dne pojedou do Ptení, kde byl lékař, a ten jí popáleninu ošetří. Šlo se spát. Ale spánek nepřicházel. Paní si vzpomněla, že má na nočním stolečku malou brožurku o P. Piovi, vydanou před nedávnem v Rakous-ku. Tu brožurku jsem manželům půj-čil, když byla debata o P. Piovi. Pan ředitel byl kdysi pokřtěný, ale ke zbožnosti měl daleko, civilně sezda-ný s paní, která byla českosloven-ského vyznání. Ale byli to dobří lidé a milí přátelé, učili jsme spolu na jedné škole na Stražisku.

Paní brožurku četla a tiskla si ji na popálenou dlaň, a přece usnula. K ránu najednou budí manžela: "Rost'o, podívej se, co se mně stalo!" "Dej mi pokoj!" nakvašeně odpovídá. "Rost'o, prosím tě, podívej se, co se mi opravdu stalo!" A to už volá v plá-či. "Tak co se ti stalo?" Paní ukazuje zdravou dlaň.

Kolem půl šesté hodiny ráno se ozvalo mocné zazvonění na faře. Za dveřmi slyším pláč. Jde asi o vážný případ, blesklo mi hlavou. Otevírám dveře. Pan řídící bledý jako stěna, nemůže ze sebe vypravit slovo, paní pláče a pořád mi nastrojuje dlaň pra-vé ruky. Také nebyla schopna slova. "Prosím vás, co se stalo?" Až po chví-li se pan ředitel uklidnil a krátce řekl, co se u nich odehrálo. Nevychá-zel jsem z údivu, jen se táži: "Kdy vám jede autobus na zájezd?" "Tak rychle se jděte připravit, já vám Bobina pohlídám a až se vrátíte, více si o tom popovídáme..." Paní stačila ještě zašeptat: "Pane faráři, já se musím stát katoličkou."

Všechno si stačili připravit a odje-li. Na Orlické přehradě se koupali. Jedna z odvážných učitelek si zapla-vala daleko od břehu, a když se chtěla vrátit zpět ke břehu, ulekla se, že tu dálku zpět nedoplave. Začala volat o pomoc a sil jí opravdu ubýva-lo. Pan ředitel, zkušený plavec, k ní rychle plave a volá na tonoucí, ale voda se již nad ní zavřela. Chvilí to trvalo, než ji konečně vylovil a za vlasy, s hlavou nad hladinou, ji táh-ne ke břehu, kde je očekávali zděše-ní kolegové a kolegyně. Trochu jí vy-mačkali vody z útro-b, okamžitým umělým dýcháním z úst do úst se jim podařilo paní učitelku přivést k vědomí.

Když se vrátili z výletu, přišli na faru, kde jsme sepsali zvláštní zápis o události. Škoda, že nám scházel podpis lékaře, ale nebylo třeba vy-hledávat lékaře, protože ráno byla ruka zdravá, po spirálovitých popá-leninách nebylo stopy. Celá rodina pana ředitele chodila na poučování. Paní a syn pokřtěni, manželství zplněno před Bohem a rodina pa-třila mezi nejzbožnější ve farnosti. Potom se ale netrhy dveře od školy i od fary, podávali si je církevní ta-jemník z Prostějova, inspektor, i ně-jaký úředník z ministerstva si všech-no přijel ověřit. Nakonec to skončilo tak, že pan ředitel byl přeložen kam-si na zapadákov, já jsem se musel opět vrátit ke kamarádům, traťovým dělníkům, ke krompáči. To se stalo r. 1972. Když jsem se náhodou sešel po létech s oběma přáteli, táži se paní: "Jak se vám daří?" - "Krásně!" - "A jak se daří vaší duši?" - "Báječně!" - "A co Bobin?" Paní vy-skočily slzy: "Kdosi nám ho otrávil."

Pavel Zíbal

Rudolf Závodný

ŠIRÝ LÁN

Královna bez šašků,
bez dvorních dam.
Královna s noblesou,
Královna drahokam.

Vlaštovky na křídlech
ji unesou.

Královna pravá
a ve všem bez pozlátka,
nejvíce dnes k ní
z duše Inu.

Královna dcera,
nevěsta i Matka.

Strážkyně čistých
pramenů,
Královna ve slunci
i v měsíci -
vyprošuje nám žito,
bílou pšenici.

Mezi tolika
neúrodnými dny -
širý lán Marie Panny,

Královny.

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

PRAVÁ KRÁSA A RADOST

je jasně krása a radost Boží. Po té také touží a volají naše duše. A v té-to kráse a radosti je pro nás právě dnes plně přítomna a otevřena ta, jež je krásná ve své čistotě a nepo-skvrněnosti - tedy nejpůvabnější a nejkrásnější z žen - Panna Maria. Ona nás nejučinněji přivádí ke krá-se a radosti věčné, kterou nám zpřístupnil její Syn, Pán Ježíš.

Panna Maria je otevřená pro nás, pro všechny, kteří toužíme milovat a již milujeme svého Pána Ježíše Kris-ta, pro nás, kteří chceme uposlech-nout volání své duše po pravé kráse a radosti.

Václav Drvota

Radost vidět a rozumět, to je nejkrásnější dar přírody.

A. Einstein

V rozumu je síla. Hlava bez rozumu je svícen bez svíčky.

L. N. Tolstoj

I. PŘEHLÍDKA ČINNOSTI MLÁDEŽE

Církevní střední škola sv. Anežky v Odrách pořádá dne 10. června 1994 I. přehlídku zájmové umělecké činnosti mládeže v oboru recitace, divadlo, poezie, malé jevištní formy, tanec a pantomima, tak, jak jsou pěstovány mezi studenty církevních škol.

Iniciativa oderské školy chce podpořit zájem o tyto umělecké obory a přispět k výměně zkušeností na tomto poli. *Jednotlivci i soubory se mohou hlásit a informovat na adrese Církevní střední škola sv. Anežky České v Odrách, třída 1. máje 37, 742 35 Odry, tel. 0656-933195.*

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

1. (Úcta k Božskému Srdci Páně)

Ať ve formaci budoucích kněží, řeholníků a laiků má své ústřední místo úcta k Božskému Srdci Páně.

2. (Dialog mezi křesťany a muslimy) Ať svědectví a přímluva bl. Josefy Bakhito přivede křesťany a muslimy v Súdánu a jiných islám-ských zemích ke vzájemné úctě a dialogu.

3. Aby pouť ostatků sv. Václava oslovila všechny lidi, kteří mají rádi tuto zemi, a aby přinesla duchovní prospěch všem.

Mario Agnes

TAJEMSTVÍ BOLESTI

“Spolu s Marií, Matkou Kristo-vou, která stála pod křížem, zastavujeme se dnes u všech kří-žů lidí dnešních dnů... a prosíme vás všechny, kteří trpíte, abyste nás podpořili. Právě vy, kteří jste tak slabí, kéž se stanete prame-nem síly pro církev a pro lid-stvo.”

Tato slova, která Jan Pavel II. adresoval ve svém listě “Salvifici doloris” všem nemocným, jsou dnes, zdá se, znovu určena i jemu sa-mému.

Ještě jednou po něm Pán žádá, aby se stal “pramenem síly pro cír-kev a lidstvo” i prostřednictvím vlastního fyzického utrpení.

V období, které je tak bohaté na církevní události v souvislosti s dvou-tisícím jubilejním rokem, žádá Bůh ve svém tajemném úradku, aby pa-pež nabídl také bohatství bolesti svého vlastního těla.

Je to tajemství bolesti. A v tomto tajemství, které prožívá Petrův ná-stupce, zapustily své kořeny na svá-tek sv. Kateřiny 1994 synod afric-kých biskupů, Rok rodiny, velká modlitba za Itálii i apoštolské cesty.

To všechno chová papež ve svém trpícím srdci. Toto všechno spolu s onou úzkostí o situaci *Bosny a Hercegoviny, Rwandy a Burundi, kte-rá se stává den ze dne hrozivější.*

Dnes v poledne měl Sv. otec opět zavítat na Sicílii. Katánie a Syrakusy jej očekávaly s radostí a láskou. Očekávaly jej v modlitbě, která se nyní proměnila v přímluvy za jeho zdraví.

Očekávala jej zvláště svatyně Panny Marie Plačící, jejíž výročí po-svěcení měl papež oslavovat první květnovou nedělí.

Ale Panna Maria jej požádala, aby začal celebrovat jinou oběť - oběť tajemství bolesti v mariánském měsíci 1994. "Totus Tuus."

A právě z tohoto "Celý Tvůj!", kterým se Sv. otec odevzdal Panně Marii, pramení vroucí synovské pros-by za brzké uzdravení.

Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ...

OHLAS "SVĚTLA" Z USA

"Díky za "Světlo"! Článek o pilul-ce RU je psán nesmírně infor-mativně, ale mám k tomu poznám-ku: FDA (americká) nedoporučuje tu francouzskou abortivní látku proto, že by viděla její slabiny, ale čistě z obchodního hlediska. Tady se uznává jen to, co je vyrobeno zde. V Catholic New York se objevil velmi kritický článek o americké agresivní politice, která protlačuje prohlášení OSN na blížící se konferenci v Ká-hiře letos na podzim. Má se zabývat světovou populační politikou. USA tvrdě prosazuje do celého světa uvol-nění potratových zákonů a spojuje to s finanční podporou nevyvinutým zemím. Papež se proti těmto ameri-kým návrhům velmi ostře postavil a hned za ním následoval newyorský kardinál O'Connor. Oba to označují za "politiku smrti". Ilustrací skuteč-ných tendencí USA je případ lékaře-výzkumníka, který sledoval vztah mezi počtem potratů a zvýšeným vý-skytem rakoviny prsu. Po uveřejnění výsledků byl okamžitě zbaven místa v jedné z největších nemocnic v New Yorku (Mt. Sinai).

Jana, New York

RUBRIKA: DOPIŠY ČTENÁŘŮ

Bible nám ohlašuje dějiny spásy, seznamuje nás s Božím zjevením a s vůlí Nejvyššího. Nikdo z rozum-ných čtenářů nebude namítat, že je to svět dávné minulosti, který sou-časníkům nic nemůže dát. V Písmu čtenář dobré vůle nachází stále užitečné výstrahy, poučení a povzbu-zení. Současné naše generace moc málo vědí o životě věřících před druhou světovou válkou a za komu-nismu. Je stále nedostatek svědectví z té doby. Zamlčovat naši minulost by znamenalo nezodpovědně okrá-dat přítomnost. Poznávat minulost znamená získávat poučení, aby se mladé generace vyvarovaly omylů předků a aby se povzbudily a nad-chly krásnými projevy víry a života otců i dědů. To není sentimentalita a probouzení toho, co zaniklo. To by bylo velké nedorozumění. Ovšem by-lo by nezodpovědné nepřipomínat, že se klidněji a radostněji žilo ve skromnosti, že život oběti byl bohatý a že víra věřících, nezasažena ještě ateizmem a materialismem, se výraz-něji projevovala.

J.O.

Bílý parafín prodám, 1 kg - 19 Kč, v krabicích po 25 kg. Odběr osobně, možnost zaslá-ní poštou.

Richard Macek, Maiselova 21,

Praha 1, 110 00;

tel.: 02/2318249.

Samolepky "SOS" - "PŘI NEHODĚ VOLEJTE KNĚŽE" nabízíme po jednotlivých ku-sech 4,50 Kč, v pasu po třech 13 Kč, v archu po devíti 36 Kč. Při odběru min. 50 štítků - 30% sleva, min. 10 štítků - 10% sleva.

Richard Macek, Maiselova 21,

Praha 1, 110 00;

tel.: 02/2318249

**Nakladatelství SIGNUM UNITATIS, P. J. Knittl, Vrchoviny 69,
549 01 Nové Město nad Metují**

n a b í z í

René Laurentin: Návrat k Bohu s Pannou Marií - 38,- Kč

Po přečtení knihy zjistíme, že úctu mariánskou u nás není třeba brzdit, i když dříve v nás toto pokušení bylo.

MUDr. V. Tošovský: Stalo se v listopadu - 38,- Kč

Historie dnešní lásky, která by mohla být vzorem pro mnohé mladé. Knížka řeší zároveň otázku potratu s odbornou fundovaností, aniž by při tom rušila plynulý tok vyprávěčský.

Pán Bůh zaplat' všem, kteří re-agovali na naši výzvu v 17. čísle "Světla" a přispěli nám darem či půjčkou na nákup dodávkového auta.

Obnos, který jsme obdrželi již dosáhl potřebné výše.

Někteří poslali svůj příspěvek prostřednictvím svého sporožiro-vého nebo bankovního účtu. Ban-ka nám však sdělí pouze jméno plátce. Adresu si musíme písemně vyžádat u příslušné spořitelny, a to trvá i několik týdnů. Prosíme tedy o trpělivost se zasláním po-tvrzení příjmu. Pokud jste platili výše uvedeným způsobem a chtěli byste přispět k rychlejšímu objas-nění své platby, napište nám, prosíme, na koresp. lístku kdy, kde, kolik jste platili, přesnou adresu a zda se jedná o dar či půjčku.

Rádi bychom Vám zavčas po-děkovali.

Děkujeme za pochopení.

Účtárna

POSVĚCENÍ KAPLE BLAHO-SLAVENÉ ZDISLAVY

V Lavičkách u Velkého Meziříčí, 12 km od rodiště paní Zdislavy, pa-tronky rodin, bude v mezinárodním roce rodiny posvěcena kaple naší blahoslavené rodačky v neděli před jejím svátkem 29. 5 1994 v 15 hodin. Protože otec biskup bude světit základní kámen v Brně, posvětit kapli jeho pravá ruka, otec generální vikář. Na svěcení se obec i farnosti v okolí připraví třídenní duchovní obnovou, kterou povedou otcové dominikáni, ke cti pomocnice svého řádu.

Práce začaly na místě, kde se už v roce 1945 kopaly průzkumné sondy pro stavbu kaple, v roce blažené Zdislavy v září 1991. Za necelé tři roky odpracovali místní farníci, především pánové Toman a Bradáč, spolu s ostatními ochotnými muži, přes třináct tisíc hodin zdarma. Kaple už stála téměř milion a čtvrt, z toho přes půl milionu vybrali občané a rodáci z Laviček, které mají podle posledního sčítání 341 obyvatele, z nichž se 91% přihlásilo ke katolické církvi.

Do kaple se dostanete z dálnice z výjezdu Velké Meziříčí - západ asi 2 km směrem na Jihlavu. Jste zváni.

Od čtvrtka do soboty je vždy v 18.30 hodin přípravné triduum - vedou je otcové dominikáni.

Blažená Zdislavo, stmel naše rodiny věrnou a posvátnou láskou.

Vikářství žďárské

Z PROMLUVY SV. OTCE K BISKUPŮM Z HAITI

Po dobu rekonvalescence ne-může Jan Pavel II. pokračovat v pravidelných katechezích na generálních audiencích v sále Pavla VI. Zařadili jsme proto úryvky z jeho promluvy k bisku-pům z Haiti, kteří vykonali v mi-nulých dnech svou pravidelnou návštěvu "ad limina" v Římě.

Apoštolát je záležitostí všech

"Dílo evangelizace je záležitostí všech členů církve. Předpokládá to-tiž spojení milosti, ducha a srdce spolu s potřebnou dávkou nadšení a aktivity. Na toto téma napsal Pavel VI.: "Duchovní závět' našeho Pána nám praví, že jednota jeho ná-sledovníků není pouze důkazem, že náležíme jemu, ale také skutečností, že On je vyslancem svého Otce, je kritériem důvěryhodnosti křesťanů a samého Krista." (Evangelii nuntiandi n. 77). Můj předchůdce pak zdůraz-nil, že "zvěstovatelé evangelia nemo-hou být lidé mezi sebou rozdělení různými spory, které nemohou vést ke skutečné výstavbě víry, nýbrž osoby, které jsou zralé ve víře a jsou schopny táhnout za jeden provaz navzdory různým možným napětím, která mohou vzniknout při společném upřímném a nezaujatém hledání pravdy" (tamtéž).

Jako horliví pastýři posilujte a povzbuzujte svůj lid na nesnadné cestě, aby si zachoval důvěru a byl schopen konkrétní aktivity. Tváří v tvář zhoršujícím se podmínkám ži-vota, nerespektování lidské důstoj-nosti připomínejte základní principy křesťanské morálky a především pak sociální učení církve. Přeji si vroucně, aby to, co hlásáte, bylo správně pochopeno a také usku-tečně, aby byly uspokojeny poža-davky pravdy, spravedlnosti, svobo-dy a lásky, které tak leží na srdci vašim krajanům.

Opakuji vám znovu: nemějte oba-vu, že jste osamoceni: jsme a bude-me s vámi, a budeme s vámi spojeni stále těsněji.

Církev musí hájit charakter rodiny

Využívám příležitosti, abych v souvislosti s Rokem rodiny řekl několik slov na téma této cesty, cesty dlouhé, na níž je člověk povolán, cesty společné, a přece zvláštní, jedinečné a neopakovatelné, tak jako je neopakovatelný každý člověk. Cesty, které se člověk nemůže vyhnout.

Obrana manželského života a rodinné struktury podle Božího záměru je významným úkolem církve a důležitou součástí pastorační péče. Manželská smlouva, skrze níž muž a žena vytvářejí mezi sebou důvěrné společenství života a lásky, byla založena samotným Tvůrcem, který ji vybavil zvláštními příkázáními. Je ze své povahy určena k tomu, aby sloužila jak blahu manželů, tak plnění a výchově potomstva. Pro pokřtěné ji Kristus povýšil k důstojnosti nadpřirozené svátosti. Rodina je mimoto jedinečným způsobem schopna předávat kulturní, etické, společenské a duchovní hodnoty, které jsou tak podstatné pro další vývoj člověka. Všechno to, co vykonáte pro zkvalitnění rodin, ponese dlouhodobé ovoce spravedlnosti, blažiny a prosperity vaší vlasti a přispěje také k rozvoji kněžských a řeholních povolání, pro které jsou křesťanské rodiny tou nejlepší živnou půdou.

Nezbytnost průpravy kněžského dorostu i kněží

Jak doporučuje exhortace "Pastores dabo vobis" (srov. nn. 60-62), přejí si, aby kněžský seminář ležel na srdci místní církve, aby to bylo **společenství, které se formuje za pochodu**, aby formovalo budoucí kněze odpovědným vzděláváním i potřebnou aktivitou, ale také **kvalitou života celé komunity** vedené a oduševňované celou skupinou vychovatelů. Více než jen nějakou skupinou studentů, necht' je **společenstvím Kristových následovníků**, kterou sjednocuje eucharistická oběť, naslouchání Božímu slovu, bratrská láska a vzájemné sdílení aspirací a pastoračních záměrů.

Je nezbytné, aby **formace pokračovala i po kněžském svěcení**, aby kněží byli stále na úrovni doby a byli schopni přijmout nové pastorační úkoly. K tomu je nutno využít nejen společné semináře a praktické kurzy, ale také **pilné individuální sebevzdělávání**.

Mládeži

správné místo v církvi

Nesmí se také podceňovat skutečnost, že **děti a mládež představují budoucnost církve**. Mládež není možno chápat pouze jako objekt pastorační péče církve, naopak, je nutno ji povzbuzovat, aby se stala co nejdříve **činným subjektem evangelizace** a podílela se na sociální obnově země.

Pro svou vnímavost jsou mladí lidé velmi citliví na hodnoty spravedlnosti, nenásilnosti a míru. Jejich srdce je přístupné pojmům bratrství a solidarity. Dají se snadno získat pro takové záležitosti, jako je kvalita života a ochrana přírodního prostředí. Ale mají také své starosti a obavy.

Je proto vhodné, aby se pro ně připravil vhodný pastorační přístup využívající srdečného a povzbuzujícího dialogu. Aktivity pro mladé a jejich sdružení mají mít za cíl nejen blaho jejich členů, ale také jejich formaci, aby byli dobrými svědky víry mezi svými vrstevníky.

Všichni věřící necht' prohlubují své křesťanské znalosti, aby mohli řešit problémy na poli sociálním i politickém.

Obzvláště si přejí, aby se prohloubila pozornost k otázkám člověka z hlediska posvátného charakteru jeho života. Modlím se spolu s vámi, aby bylo možno překonat všechno, co živí strach, nenávisť, rozdělení a nespravedlnost. O to prosím Boha na přímluvu Panny Marie a uděluji vám své apoštolské požehnání.

(Podle L'Osservatore Romano zpracoval L. Štula)

NEPŘEHLÉDNĚTE

V Milevsku - klášteře se uskuteční **od 27. do 29. května duchovní obnova pro muže, kteří po-citují volání k duchovnímu stavu**.

Začátek v pátek ve 20 hod, ukončení v neděli dopoledne. Ubytování a strava zdarma. Vezměte s sebou breviář, pokud máte. Přihlaste se telefonicky (0368) 2376.
(Duchovní centrum, Klášter 556, 399 01 Milevsko)

**Být bezkonfesní, neutrální. - Staré pověry, které se pořád snaží vypadat nově.
Pozastavil ses, aby sis uvě-domil, jak nesmyslné je zane-chat katolictví při vstupu na univerzitu, do odborového hnu-tí, do akademie, do parlamen-tu, jako když v šatně odkládáš klobouk?
Josemaría Escrivá de Balaguer**

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rám-ci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

ŠAMAN

- původně kmenový kouzelník primitivních kmenů. Po dlouhých a často krutých */iniciačních proce-sech ovládl magické síly, které vy-užíval, aby pomáhal příslušníkům kmene (léčitel, věštec, zaříkavač). Do styku s magickými silami přicházel především v tranzu vyvolaném opiá-ty, specifickým dlouhotrvajícím ryt-mickým tancem a pod. V nové době díky knihám Carlose Castanedy, který tři léta pomocí drog studoval život indiánského divocha, došlo v rámci New Age k nesmírné kon-junktuře šamanismu, který se stal jedno u z nejpopulárnějších okult-ních praktik. Prodávají se příručky, jak se stát šamanem. Proti altruis-ticky zaměřenému původnímu ša-manovi, který byl jediným zasvě-cencem kmene, je dnešní šaman zaměřen sám na sebe. Šamanistické "výlety do transcendentna" se stávají náplní pro víkend po týdnu, v němž současný životní způsob potlačoval všechno duchovní. Tato praxe má pomáhat najít v extatickém stavu sama sebe a své duchovní zdokona-lení pomocí tajemných transcenden-tálních sil.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03.

Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, filiální redakce: Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.